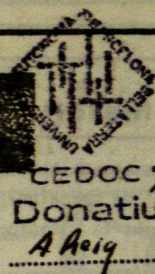

tortures

detencions

REPRESSIÓ A CATALUNYA

mal
tractes

pp. 6 i 7.

avui

S.I.C.

1a.
edició

[21]

10 maig 1974

★PAÏSOS CATALANS

★CATALUNYA

★Moviment Obrer

EN UN SUPLEMENT ADJUNT, RESUM
SOBRE EL 1er DE MAIG A CATALU
NYA.

ATURS I ACOMIADAMENTS A "LA VANGUARDIA ESPAÑOLA" DE BARCELONA

El dimecres 27 de març, i sota el títol de "Explicación a nuestros lectores, "LA VANGUARDIA ESPAÑOLA" inseria la següent nota:

"Debido a causas imprevistas que imposibilitaron la confección normal +
"del periódico, "La Vanguardia" de ayer, martes, tuvo que llegar a manos de
"nuestros lectores carente del segundo cuadernillo. Considerando que este +
"segundo cuadernillo contine informaciones de interés general, se lo ofre-
"cemos hoy al lector como complemento de la edición habitual. (...) Al la-
"mentar lo sucedido y pedir disculpas por las molestias y deficiencias, de-
"seamos hacer constar que no se escatiman esfuerzos para resolver el proble-
"ma y que, como consecuencia de los mismos, esperamos que a partir de maña-
"na nuestro periódico recobre sus acostumbradas características."

Quines havien estat aquestes "causas imprevistes"? Els treballadors de la secció d'encaixos havien dut a terme una vaga total tot refermant les seves reivindicacions: 500 ptes. per cada torn i entrar fixos en plantilla. Cal tenir en compte que, ara com ara, aquests operaris reben un sou de 255 ptes. i el seu contracte, en general, és per uns deu mesos.

El dia 16 de març els va ser anunciat, mitjançant un paper en el tauló de la secció, que les seves reivindicacions formaven part del Conveni en discussió. Davant d'això, després d'una assemblea, es decidí de fer vaga d'hores + extres, ço que significava deixar de treballar en el segon encaix que es publica els diumenges. Els obrers se n'anaren a casa deixant a tres companys + perquè expliquessin als qui encara no havien vingut allò que s'havia acordat. Un d'aquests tres operaris fou despatxat per l'encarregat després d'haver estat insultat (l'acomiadament tingué lloc el dia 19).

"És endavant, el dia 25, quedaren en suspens les converses del nou Conveni, al mateix temps que el company acomiadat rebutjava l'oferta d'indemnització de l'empresa tot exigint la seva readmissió. Per la nit, els altres operaris es van declarar en vaga total. Tot seguit anaren a un bar que hi ha davant l'edifici del diari, al carrer Tallers, en busca de solidaritat en d'al tres seccions. De cop i volta es va presentar la policia, detenint-ne a nou. Després de restar dues hores en comissaria, foren posats en llibertat. Mentre, les forces repressives havien ocupat totalment els tallers del diari a fi d'evitar accions solidàries.

A partir d'aquell dia començaren a ser rebudes cartes d'acomiadament, en un nombre que ha arribat a 28. Finalment, cal dir que si la resta de la premsa no ha publicat res sobre l'afer, es deu exclusivament a les pressions exercides pel Comte Godó i pel director Sr Sáenz Guerrero.

sumari

PAÏSOS CATALANS

Catalunya

- + Moviment Obrer: Aturs i acomiadaments a "La Vanguardia". Plataforma del Metall. 15 anys S.C.C.
- + EL BARÇA CAMPIÓ: La repressió. La política. Campions!
- + Comarques: Carta dels presos polítics de Lleida. Sobre la policia a Vic.
- + Barris: Pl. Salvador Anglada. Eleccions per als taxistes? Torre Baró, Sta Coloma, Bon Pastor... protesten. L'Ajuntament barceloní no sap català.
- + Repressió: Vivim una onada repressiva. Tortures a Terrassa. Detencions i més detencions. Prohibicions d'actes culturals.
- + Cultura Catalana: Més publicacions en català. + Recerques Nº 3. Quants analfabets catalans hi ha? Set llicenciats sense feina. La normalització del català, una exigència d'avui.

Illes Balears

- + Una homilia sobre la pau... que porta cua.

PREMSA DEMOCRÀTICA

- + "Universitat", nova etapa. Dos "Lluita" Nº 38. + "Company". "API". "Partit Carlista". "Quinzena Informativa". "L'Opinió Socialista".

EUZKADI

- + Aberri Eguna 1974. Viatge llampec de Leizaola a Bilbao i Gernika. Repressió: detencions, multes, acte prohibit. Lluita armada. 1er. de Maig.

PREMSA INTERNACIONAL

- + "La Croix": "Raimon ou la protestation ethnique".
- + "Le Monde": "Lettre d'un imbécile".

NACIONALITATS OPRIMIDES

- + (11): Còrsega. Introducció. Un 26 de gener. Entrevista a "Libération".

LLIBRES: "Catalunya avui".

**NACIONS
OPRIMIDES.2
Corsèga.**

veure p. 17

BARÇA, BARÇA.

veure p. 3. Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Plataforma del Metall

El dia 14 de març, en una assemblea celebrada als locals de la 'CNS' de Barcelona, fou aprovada per àmplia majoria la Plataforma + Reivindicativa del Metall:

1. Aquest conveni afectarà a totes les empreses del ram del metall de la província de Barcelona, tinguin o no un conveni propi.
2. Cap de les millores pactades en aquest + conveni serà absorbible per millores ja existents, sigui per convenis d'empresa o per + altres causes.
3. Salari mínim de 650 ptes diàries, amb una escala mòbil revisable cada 3 mesos segons la pujada real del cost de la vida, la + qual serà determinada per una comissió elegida pels treballadors la qual ho discutirà amb la patronal.
4. L'IRTP i la Seguretat Social a càrrec de l'empresa.

5. Setmana de 40 hores, amb els dissabtes + festa.
6. 100 % del salari real en cas de malaltia, accident, atur o jubilació.
7. Al cap de 15 dies de prova, s'entrarà fixa en plantilla.
8. Els ritmes de treball, mètodes de producció, etc., no podran ser modificats sense + un acord previ dels treballadors, els quals hauran de gaudir de plena llibertat per a + discutir-ho en assemblees, així com d'eleger comissions que hauran de parlamentar + amb la patronal.
9. Dret d'assemblea en les empreses i en el "Sindicato", per a la qual cosa només caldrà la voluntat dels treballadors per a realitzar-les. Autèntiques garanties per als + representants elegits pels treballadors.
10. Drets de vaga i d'associació, com a únics instruments vàlids de què disposen els treballadors per a la defensa dels seus interessos.

11. Readmissió de tots els acomiadats i + anul·lació de totes les sancions."

En la dita Assemblea en la qual es va aprovar aquesta Plataforma hi havia gairebé tres centenars de jurats i enllaços de les factories barcelonines més importants en el ram.

L'actual Conveni del Metall per a Barcelona i comarques finalitza el proper mes de juny. En tal sentit es va presentar a l'aprovació dels reunits la Plataforma en qüestió, cosa que va ser feta per aclamació. Finalment, es va afegir que la comissió deliberadora que negociarà el Conveni amb la patronal serà elegida directament pels obrers en assemblees de fàbriques, tallers, etc., i que, igualment, aquesta comissió deliberadora no signarà res sense haver-ho consultat abans amb la base.

Aquesta Plataforma Reivindicativa fou publicada íntegrament en alguns diaris.

XVè ANIVERSARI del S.O.C.

El dia 15 d'abril han estat organitzats diversos actes, orientats a debatre el balanç d'aquests quinze anys de lluita, així com les perspectives futures del SOC. (Aquesta organització sindical s'inicià els anys 1958-59 com a "Solidaritat d'Obrers Cristians de Catalunya" -SOCC- i posteriorment, vers els 1966-67, i com a fruit de la pròpia dinàmica evolutiva adoptà l'actual denominació de "SOLIDARITAT OBRERA DE CATALUNYA".)

Als actes han assistit representants d'organismes internacionals, com de la "Confederació Mundial del Treball" (CMT) de la qual n'és membre el SOC, així com s'han rebut adhesions de destacades personalitats de la política catalana, entre les que destaquem l'enviada pel Sr Josep Terradellas, president de la Generalitat de Catalunya en l'exili.

Aquests quinze anys de lluita són comentats àmpliament en una síntesi històrica que han editat amb el títol de "Un cop d'ull a quinze anys", on es recull el creixement experimentat els anys + seixanta, la crisi produïda el 1969 per un sector revolucionari + ta que se'n separà i per fi la decidida voluntat actual de reforçar els quaderns organitzatius. D'aquest document n'extraïem les següents frases:

cop d'ull a quinze anys

"Els anys 1958-59 són els de les trobades preparatòries i de discussions prèvies per arribar a la creació, a Barcelona, de la "SOLIDARITAT D'OBREERS CRISTIANES DE CATALUNYA". Es crea a iniciativa d'homes de l'esquerra d'Unió Democràtica de Catalunya i d'algun antic militant de la Unió de Treballadors Cristians de Catalunya.

(...) En la Declaració inicial de Principis, SOCC entén el + sindicalisme com una acció lliure i organitzada dels treballadors de cara a la reivindicació i defensa dels propis interessos, que no tindran, però, resolució definitiva sense el canvi de les estructures capitalistes de la societat.

Refusa tota classe de totalitarismes i d'estatismes, doncs + considera que cal + col·locar l'home al centre de la societat i + defensar sobretot la dignitat de la persona humana del treballador.

I tot això ho intenta aconseguir tot organitzant els treballadors a Catalunya, realitat diferenciada dels altres pobles + de l'Estat espanyol."

A continuació es fa una llarga i interessant explicació de + les activitats del SOC, tant a Catalunya com en les seves relacions amb d'altres organitzacions semblants de l'Estat espanyol i amb els organismes internacionals (OIT, CMT, CISC...). També es fa esment de les publicacions ("Convenis Collectius", "Augment dels preus", "Teoria Sindical", etc.), de la seva participació en vagues: a SEAT, Pegaso, Pirelli, Siemens, Harry Walker, banca, etc. I segueix:

"(...) Com a resultat del treball d'actius elements, SOC és a dir, després del canvi de sigles en el 66-67, arran de l'evolució experimentada/ evoluciona /encara més/ en sentit dinàmic i intensifica els seus plantejaments sobre l'imprescindible canvi de les estructures capitalistes; es propugna un cert socialisme humanista, en llibertat; la planificació descentralitzada i l'autogestió. Els intents, però, d'alguns militants de convertir l'organització en una avantguarda revolucionària, directora en certa manera de la classe obrera, no té èxit en l'Assemblea convocada per a discutir-ho i es produeix una escissió que fa + que es perdin un parell d'anys amb indecisions i discussions. + El treball organitzatiu gairebé s'atura. Els nostres grups, a + comarques especialment, degut a l'estructura del nostre país, no saben cap on anar. No es recuperarà el sentit de la marxa fins a finals de 1969, començaments del 70. Es decideix tirar endavant l'organització i es decideix un esforç imprescindible de recuperació d'antics militants i la incorporació de nova gent. Es reorganitzen les federacions del Metall i d'Empleats i es decideix també obrir nous camps d'influència de la nostra gent a + tres nivells que el de les empreses, especialment als barris de Barcelona.

No ens sembla oportú, per raons òbvies de seguretat, tractant-se de fets recents, especificar l'actuació dels nostres homes i dones recentment. A grans trets, sí que cal recordar la + nostra participació a l'Assemblea de Catalunya, per considerar + important la coordinació d'esforços a l'hora actual. (...)"

BARÇA CAMPIÓ!

La repressió.

El 17 de febrer, els "especiales" de la policia armada carregaven contra milers ++ d'aficionats del "Barça", reunits pacífica i alegrement a Canaletes. Aquella explosió de joia era motivada per la rotunda victòria sobre el Real Madrid (5-0), el dia anterior.

En la concentració de les Rambles s'hi distingien perfectament desenes de banderes catalanes al costat de les del Barça, onejant per l'èxit esportiu. El Governador Civil, Sr Pelayo Ros, tement una "polització separatista" de la golejada, ordenà una vegada més d'estomacar a gent innocent i tranquil·la: els aficionats del Barça. Ja amb anterioritat, En Pelayo Ros havia fet saber a la directiva blau-grana que si el Club guanyava la Lliga, els estava terminantment prohibit d'anar-ho a celebrar a la Plaça de St Jaume, com és tradicional.

Però no s'ha de creure que la repressió del franquisme contra el "símbol inconscient català" és cosa d'ara. Ja quan la guerra civil, els feixistes van afusellar un president del Barça; i una vegada acaba da aquesta i al llarg de bastants anys, el Govern de Madrid va col·locar a la Presidència del Club botiflers, fidels servidors de la seva política "imperial".

Darrerament, però, amb la victòria del Sr Agustí Montal, burgès català i demòcrata, la cosa ha canviat: a poc a poc el nostre equip degà ha anat retrobant el seu antic camí, aconseguint aviat una popularitat i una catalanitat sense precedents sota el franquisme. Com era d'esperar, això ha provocat la reacció del Govern espanyol de Madrid. Així, en temps del ministre de la Governació, Sr Garicano Goni, va ser totalment prohibit parlar en català a través dels altaveus del camp (veure "AVUI" datat del novembre-desembre 1972).

Mesos després, davant les pressions de la "Delegación Nacional de Deportes" i del seu cap, el botifler Gich, fou obligat a deixar un important càrrec de la Directiva del Barça el Sr Ferran Arinyo, sota l'acusació de "massa catalanista" i de no haver volgut anar a una audiència concedida pel dictador Franco al Barça. (Totes les Juntes directives de les principals entitats de tot l'Estat espanyol estan obligades a anar a visitar el dictador una vegada a l'any com a mínim).

D'altra banda, se sap que el Sr Montal ha estat amenaçat més o menys dissimuladament pel Govern, en seguir endavant amb la seva política democràtica i catalana.

Per tot el que hem dit, és evident que el Barça és quelcom + més que un Club de Fútbol.

La política i el BARÇA

Enguany, el FC Barcelona celebra el 75è aniversari de la seva fundació. Amb tal motiu, ha estat encarregada a diversos intel·lectuals catalans la confecció d'una Història del Club.

El Sr Josep Termes, historiadore, n'és un d'ells. El passat 27 de febrer "La Vanguardia Española" publicava una entrevista que li havia estat feta per un dels seus redactors. A través de les distintes respostes, En Termes va deixar ben clar que el Barça és quelcom de més que un Club esportiu. Deia:

"És la manifestació desorbitada de les frustracions i anhels d'un país. És una institució representativa, com ho és Montserrat, encara que en un altre sentit."

A continuació, responent a la qüestió de sis les seves victòries i derrotes deixen del camp purament esportiu, En Termes deia: "Naturalment, es tracta de veritables manifestacions populars, ja que el Barça és una autèntica bandera."

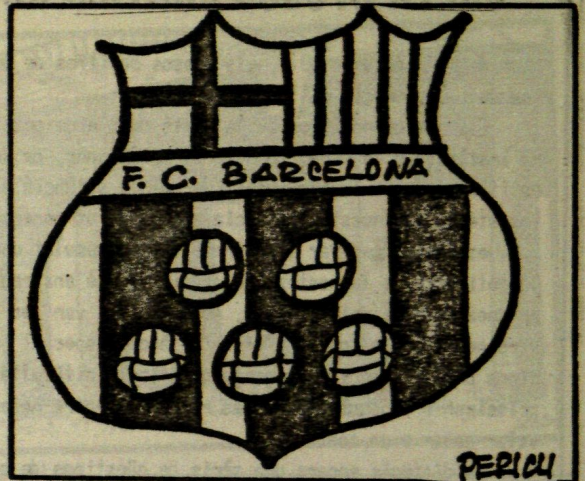
Més endavant, i molt lligat a tot això, l'entrevistat especificava ben clarament el perquè aquest Club, amb els seus 70 mil socis, és un cas sense paral·lel en tot el món: "EN LES EPOQUES POLITICAMENT MÉS DURES O AMB MENORS CANALS D'EXPRESSIÓ DEMOCRÀTICA, EL BARÇA HA EXPERIMENTAT UN NOTABLE CREIXEMENT". Així ha passat quan la Dictadura de Primo de Rivera i així està succeint amb la Dictadura de Franco...

(Aquesta entrevista fou reproduïda en part per "Nuevo Diario" de Madrid. Al dia següent, el diari feixista "Arriba" inseria un editorial carregant-se tot l'escrit i dient: "Sumir en las estructuras lógicas de la historia (la religión y la política, por ejemplo) la afición y hasta la pasión deportiva, es un triste caso de indegencia mental, un verdadero naufragio de la razón objetiva." Subratllat nostre.)

CAMPIONS!

D'ençà de l'any 1960, el Barça no havia guanyat cap Campionat de Lliga. Aquest any, molt abans de jugar-se el darrer partit, el FC Barcelona ja és campió de Lliga.

El fet va produir-se la jornada en què

el FC Barcelona s'enfrontà a un equip asturià. Tot i que encara mancaven per jugar cinc partits, el Barça va aconseguir un marge de punts que ja el qualificaven com a campió de la Lliga 1973/1974.

A l'endemà, uns dos milers de persones anaren a l'aeroport d'El Prat a rebre l'equip esportiu. A més de banderes blau granes i havia bastantes senyeres. Acompanyats d'aquesta multitud exultant, els jugadors i la directiva s'adreçaren tot seguit al Nou Camp, on continuaren les manifestacions populars d'alegria. L'estadi era ple de banderes catalanes; repetides vegades es cantà el "VIROLAI", davant la impotència dels "socials" i "gristapos" presents.

La nit anterior, poc després de conèixer-se el resultat, vers les 8 del vespre, milers de simpatitzants del Barça es concentraren a les Rambles. Diverses manifestacions recorregueren el barri vell: la més important fou la de Canaletes, on hi havia més de 10.000 persones, i també la de la Plaça St Jaume on hi anaren unes 7 o 8 mil, malgrat la prohibició del Governador Civil. Dotzenes de banderes, trompetes i pancartes arribaren davant el Palau de la Generalitat (avui "Diputación Provincial"), tot victorejant el Barça. Allà mateix els reunits van cantar el "VIROLAI", expressió popular del catalanisme inconscient de les masses. Tot i els crits referents a que alguna "autoridad" sortís a la balconada, les finestres restaren tancades i mudes.

Al cap d'uns 20 minuts, i davant la impotència de la policia armada que no s'atrevia a intervenir, els grups es dissolgueren pacíficament. Alguns d'ells, però, tornaren a les Rambles, a Canaletes, restant-hi fins altes hores de la matinada.

o o o
★ EL DIA QUE EL BARÇA GUANYI OFICIALMENT LA "LLIGA", TOTS A LA PLAÇA ST JAUME!!

carta presos polítics de Lleida

Amb data 23 de març 1974, els presos polítics de la Presó de Lleida van publicar la següent Declaració a l'opinió pública:

"Els presos polítics de la presó de Lleida ara fa poc vam demanar, mitjançant una instància a la Direcció General de Presons, de ser conduïts a una presó de presos polítics, a Jaén concretament, perquè la situació a la presó de Lleida s'està fent insostenible. Aquesta instància ens ha estat denegada.

Des que vam entrar a la presó s'han acumulat una sèrie de fets que han reforçat la motivació de la nostra reclamació perquè ens reuneixin tots els presos polítics a en unes presons determinades. Aquests fets van des de l'ús d'un rigor innecessari en vers nosaltres a través d'una vigilància especial (control excessiu de les comunicacions orals i escrites, tracte humiliant, dificultats de tipus organitzatiu que impedeixen i impossibiliten les relacions entre nosaltres, fins a l'amenaça real de voler pegar a un company).

Hem d'afegir encara una sèrie de qüestions de caràcter més general com són: la inexistència de premsa (només entra el periòdic local del "Movimiento" i encara de vegades no ens arriba o ens el donen censurat), impediments i prohibicions de llibres i revistes autoritzats a l'Estat espanyol, manca d'una autèntica assistència sanitària (cal insistir molt per a ser atès pel metge i quan ho fa és a contracor).

També s'ha posat de manifest que els representants del règim feixista (subdirector i director de la presó) estan disposats a mantenir aquest estat de coses i a complir les seves amenaces encobertes. Aquestes amenaces responen a la voluntat manifestada per nosaltres d'anar a una presó de polítics. A la nostra petició se'ns va contestar que es creu convenient que seguim a Lleida per motius d'edat, quan tots sabem que no ens concedeixen la nostra reclamació perquè als lacais del feixisme els interessa tenir-nos dispersos i aïllats als que lluitem contra la dictadura i destruir així la nostra força moral i revolucionària.

Una d'aquestes amenaces ha estat duta a terme amb el trasllat d'un company a la tristament famosa presó de Terol, on sabem amb certesa que com a pres polític estarà sol i sotmès a unes condicions inhumanes. Amb això, la direcció ha volgut demostrar-nos que si seguim insistint en aquests mínims drets nostres, seguirem el mateix camí.

Considerem que casos com el de Lleida passen a totes les presons franquistes i per això fem una crida:

PER LA REUNIFICACIÓ DE TOTS ELS PRESOS POLÍTICS !!
FORA LA REPRESSIÓ FEIXISTA !!
LLIBERTAT PER A TOTS ELS PRESOS POLÍTICS !!!

sobre la policia a VIC

A continuació, reproduïm in extenso el text d'una octaveta que fou repartida profusament per Vic i comarca a mitjans del mes de març:

"INFORMACIÓ POPULAR

Darrerament, la dictadura franquista, a sota la direcció del govern del policia Arias Havarro, ha intensificat els seus actes de repressió contra tots els pobles de l'Estat espanyol. N'hi ha prou amb recordar els fets més recents (suspensió d'activitats culturals, dissolució d'associacions legals -de pares, de veïns, de professionals-, nombroses detencions arreu de la península, "despidos" de treballadors a combatius a les empreses -470 el mes de febrer, tan sols a la 'província' de Barcelona-, retenció escandalosa al seu domicili

del Bisbe de Bilbao Mossèn Añoberos, per a donar-se que l'única política d'aquest règim és la de la garrotada. Aquest procés repressiu ha culminat amb l'assassinat a sang freda del militant anarquista Salvador Puig i Antich. Amb aquesta línia de mà dura el govern no pretén altra cosa que aturar la lluita de la classe obrera per les seves reivindicacions, en uns moments en què la puja bestial dels preus i la congelació de salaris exigeixen una major acció per part nostra.

Però els sectors més conscients del poble no s'han estat quietos i han sabut respondre adequadament a la brutalitat del règim: aturs i assemblees a les Universitats, vagues (a la "Siemens", "Metron", hospitals, bancs, seccions de la Diputació i de l'Ajuntament de Barcelona), manifestacions de milers i centenars de persones a Barcelona, Sabadell, Mataró, Cerdanyola, Terrassa, Granollers, Lleida, Girona, etc. En

tots aquests actes, els participants han manifestat la seva voluntat de no col·laborar amb la passivitat al manteniment d'un règim al qual no resta altra sortida que la utilització constant de la repressió.

A Vic s'ha produït una presa general d'actitud contra el crim que el govern ha intentat justificar amb un judici antidemocràtic. Hi ha hagut diverses accions -pintades, crides, xerrades, informació. Aquí volem destacar la manifestació del 6 de març i denunciar l'actuació de les forces del règim a la nostra ciutat. Malgrat el caire pacífic i popular amb que es realitzà aquest acte, els contingents locals d'"ordre públic" -policia muntic i civils-, sota l'aprovació de l'alcalde, intentaren dissoldre violentament la concentració més d'una vegada. Un cop finalitzada la manifestació, la policia va detenir arbitràriament quatre persones, acusades d'haver-hi participat. Els detinguts foren conduïts a l'Ajuntament on, segons sembla, van rebre cops i insults. Més tard, van ser traslladats a la caserna de la guàrdia civil, que els interrogà, i passaren la nit al "cuartelillo".

La reflexió sobre aquests i d'altres fets ens aclareix tota una sèrie de coses:

- QUE l'alcalde només deu obediència i explicacions al Ministeri de Governació i no representa, de cap manera, ni les preocupacions ni els interessos de la població que regeix, a la qual ha estat negat el dret de gir-lo democràticament.

- QUE els policies municipals són obligats a realitzar una doble funció, ja que, a més a més de "regular" el tràfic, posar multes, vigilar els "cafós" a la plaça de la Catedral i practicar el "pluriempleo" -tan malament els paguen- els fan empaitar la gent a cops de porra pels carrers (com si no n'hi hagués prou amb els civils i, aviat, els grisos).

- QUE el director de l'Institut es preocupa més de reprimir les inquietuds dels estudiants, per tal de mantenir-se en el càrrec, que del bon funcionament del centre. Recordem les seves últimes "proeses": 50 expulsions, suspensió de les activitats culturals, amenaces de tancar el nocturn i d'anullar el viatge de fi de curs, etc.

A través de la informació i denúncia d'aquests fets, nosaltres cridem a tothom a que digui PROU.

PROU REPRESSIÓ PROU ASSASSINATS PROU PUJA DE PREUS PER L'AMNISTIA PER LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I NACIONALS DE CATALUNYA I ELS ALTRES POBLES DE L'ESTAT ESPANYOL PER L'ACCÉS DEL POBLE AL PODER ECONÒMIC I POLÍTIC

ORGANITZEN-NOS I LLUITEM!!

veure més informació a "REPRESSIÓ"

Biblioteca de Comunicació
i Memòries, General
CEROC

★BARRIS

Pl. Salvador Anglada

El propassat 17 d'abril va obrir-se una exposició titulada "Cop d'Ull a Sants", sobre l'afer de la Plaça Salvador Anglada d'aquest barri. La mostra, muntada pel veïnat, tracta de la possibilitat de recuperació dels espais lliures del barri i presenta, a més, un projecte tècnic per impedir que la Plaça -un "nou Lesseps", com l'han qualificada alguns diaris- quedi destrossada per un pas elevat.

Un dels fets més notables de tot aquest assumpte ha estat l'oposició municipal, i especialment del regidor del districte, En Ferrer Solsona, a concedir el permís (22 + de març) per a la instil·lació de la barraca informativa a la dita plaça. El permís s'ha aconseguit després d'innombrables visites a les oficines del districte, a la delegació de relacions públiques de l'Ajuntament. El regidor del districte deia que les autoritzacions havia de donar-les l'alcalde Masó, i a l'Ajuntament contestaven que una cosa així depèn del regidor del districte. Es tractava, segurament, d'una tècnica per desanimar els veïns. Finalment, davant la insistència popular -i del suport de la premsa-, es va concedir l'autorització.

La impressió general és que, segons sembla, l'alcalde Masó va donar ordres concretes al regidor en el sentit que no atorgués el permís. L'exposició de Sants està sent visitada per milers de persones, les quals són invitades a signar una carta d'oposició a la política dels passos elevats i on es demanen diverses millores per al popular barri barceloní. (La nostra il·lustració és una de les cares de la carta en qüestió.)

eleccions per als taxistes?

El dia 5 d'abril havia de celebrar-se l'elecció per a la renovació de la Junta + recotra de la Cooperativa de la Indústria del Taxi, i especialment el càrrec de president que ha quedat vacant en cessar el Sr Tormo Magrans (president de l'Agrupació Sindical del Taxi, del Sindicat "provincial" del Transport, de l'Agrupació "Nacional", de MUNAT i regidor de l'Ajuntament + barceloní, entre altres càrrecs).

Les eleccions, que es produeixen en un moment en què la majoria dels taxistes estan sofrint les conseqüències de la crisi econòmica, havien de celebrar-se en el local de la Cooperativa (al Carrer Berlín), insuficient per acollir a tots els professionals. Davant la impugnació d'alguns candidats, l'"Organización Sindical" es va de-

cidir a intervenir, suspent les eleccions i concedint un termini a la Cooperativa per convocar novament comicis en el termini d'un mes. Existeix la possibilitat que tot això sigui una maniobra per guanyar temps: tant a Tormo com al candidat oficial "patrocinat" per ell (Sola no) els interessa que vagin passant els dies i que els taxistes, en el moment de votar, s'oblidin de la situació econòmica per la que estan passant, així com la discriminació de què han estat objecte en las qüestions dels cupos de carburant.

Unes eleccions reglamentàries, a principis de març, en plena pujada dels preus, haurien pogut donar la victòria als candidats d'oposició -no oficialistes-, en com provar els taxistes que les gestions del seu president havien estat absolutament inútils i desprovistes d'eficàcia.

els barris protesten

El 28 de març, un tren va causar la mort a un noi de 17 anys al baixador de Torre Baró. No és la primera vegada que ocorren desgràcies d'aquest tipus a la dita estació, la qual és utilitzada per veïns de diversos barris de la zona.

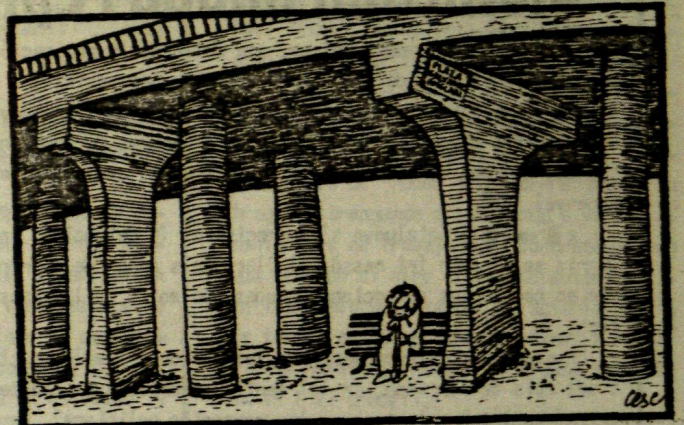
Amb motiu d'aquesta accident mortal la reacció popular no s'ha fet esperar. El 7 d'abril, centenars de veïns de Torre Baró, Vallbona i Ciutat Meridiana van recórrer + durant 3 hores tots tres barris, celebrant se finalment una assemblea. Els manifestants demanaven seguretat al baixador i la construcció de serveis sanitaris als seus barris.

o o o

El 23 de març, unes dues-centes persones -dones i nens- van manifestar-se pacíficament al barri de Singuerlin de Sta Coloma de Gramenet. En les pancartes s'alludia a la demora en la construcció d'un mercat per al barri. La policia va dispersar els manifestants, sense produir-se cap detenció.

o o o

Un mes després, o sigui el 23 d'abril, unes 2.000 persones -també dones i nens en sa immensa majoria- van manifestar-se pel barri del Bon Pastor, tot exigint la construcció immediata d'un ambulatori. La policia no va intervenir.

Montjuïc: DESPORCIOLITZACIÓ

El Pla Parcial de la muntanya de Montjuïc, que afectava a milers de persones, ha quedat anul·lat en virtut de la petició feta per la pròpia Comissió d'Urbanisme de Barcelona, la qual ha demanat del Ministeri de la Vivenda el retorn del Pla. La mesura s'inscriu en el context més ampli de "desporciolització" que està sofrint la ciutat de Barcelona, exemples de la qual en són diverses sentències judicials contra acords + municipals de l'època Porciol (cessió de terrenys a IVE, edificis singulars...) i mesures polítiques i administratives: com el criteri del nou Pla General de Barcelona, + totalment contraposat al pensament polític econòmic de l'ex-alcalde, de qui s'ha rumorejat sovint que es trobava en situació d'arrest domiciliari.

L'Ajuntament no vol res en català...

El 29 de gener, onze entitats cíviques + barcelonines van lliurar a l'alcalde Masó un "Memoràndum" sobre la problemàtica (urbanística, educativa, sanitària, etc.) de la capital catalana. L'esmentat document no va ser acceptat pel registre municipal de l'Ajuntament barceloní...per estar redactat + en català! (La negativa es basava en una llei de l'any 30, encara vigent.)

Els signants del dit document són: Centre d'Economia, Jove Cambra Econòmica, Creafé Català, Amics de la Ciutat, Acadèmia + de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears, Omnium Cultural, Col·legi d'Advocats, Col·legi d'Arquitectes, Col·legi d'Enginyers, Col·legi de Llicenciats i Col·legi d'Aparelladors.

Si l'Ajuntament de la Capital dels Països Catalans no pot acceptar un document escrit en català, on haurem d'anar a presentar-lo? Evidentment, l'Ajuntament actual de Barcelona no representa de cap manera als ciutadans barcelonins.

★REPRESSIÓ

Vivim una onada repressiva

l'encà de començaments d'any, amb motiu de la nominació del policia Arias Navarro com a nou president del govern franquista, hem assistit a una onada de detencions a tot arreu de l'Estat espanyol, com feia temps no s'havia vist. Es tracta, seguint les declaracions d'Arias a les "Cortes", de mesures de "prevención". Però la qüestió és que des del mes de gener han estat detingudes centenars de persones per tot l'Estat espanyol.

El que fa a Catalunya s'han registrat 76 detencions com a mínim, és a dir que els diaris se n'hagin fet ressò, al llarg dels mesos de febrer, març i abril, i sense tenir en compte les detencions hagudes amb motiu de l'assassinat de Salvador Puig i Antich.

En aquesta ocasió parlarem de les tortures i mals tractes aplicats per la policia a set nois de Terrassa. En tal sentit, reproduïm un document titulat "La más amplia + unidad contra las torturas y las represión policíaca", repartit a aquella ciutat vallesana i que duu data del 10 d'abril:

Tortures a Terrassa

"Una gran campaña ciudadana contra la represión y las torturas policíacas se está desarrollando en la ciudad, a raíz de la detención y malos tratos inflingidos por la policía a siete jóvenes detenidos, a quienes se acusa de componer dos Círculos de la Juventud Comunista. Ya desde el primer momento, los familiares de los detenidos (cuatro de ellos de 16 años, dos de 19 y otro más de 22), así como los abogados y los sacerdotes del barrio de San Pedro (donde los jóvenes residen), emprendieron una activa campaña de visitas a párrocos, autoridades civiles (el alcalde) y a la propia comisaría, donde fueron desalojados por la fuerza. El prior arcipreste de la ciudad, acompañado por familiares, abogados y un concejal del Ayuntamiento lograron visitar a los detenidos en la cárcel y cercionarse, así, de que habían sido torturados. Lograron, + asimismo, que el médico forense, así como el médico asignado al Depósito municipal de detenidos certificaran el estado de los jóvenes, certificados que han servido de base para interponer querrela criminal contra el comisario de Terrassa, ANGEL GARCIA, y + los inspectores CORTES, TEJADA, CASTELLANOS y MERINO, autores de los apaleamientos y torturas. El prior, padre Bagué, visitó al alcalde, que se comprometió a hacer las + gestiones necesarias. Más tarde se ha sabido que el alcalde tuvo una entrevista muy + poco cordial con el comisario, quien se limitó a decir que "ellos no torturaban". El oronoio Bagué (que es la máxima autoridad de la Iglesia en la ciudad) tuvo un serio en frentamiento con el comisario, quien, cínicamente, desmintió las torturas y señaló + que "los responsables de la situación subversiva debida a los curas de San Pedro". + Posteriormente, se celebró una reunión de todos los párrocos y rectores de órdenes religiosas de la ciudad, quienes acordaron redactar un documento, que será repartido, + tras su lectura, en todas las iglesias el día de Jueves Santo, y en el que se denun+ cian los hechos con todo detalle y en especial las torturas (que se describen minucio+ samente) y los nombres de sus autores. El documento lleva la firma de 21 párrocos, sa+ cerdotes y responsables de órdenes religiosas. Por otra parte, familiares de los dete+ nidos, abogados, un concejal y otras personas representativas de la ciudad se reunie+ ron con la Junta Directiva de la Asociación de Amigos de la ONU, que acordó redactar+ un documento dirigido al alcalde protestando por los hechos y exigiendo "se tomen las res+ medidas oportunas para evitar su repetición en un futuro, así como se pidan las res+ nosabilidades personales a que los mismos hechos hubieran dado lugar". El documento + denuncia las torturas y malos tratos que sufrió cada uno de los detenidos, denuncia + la tergiversación de la nota oficial de la policía dando cuenta de las detenciones y reafirma el derecho de la persona humana a no sufrir malos tratos, a la libertad de + expresión y de opinión, que reconoce la Declaración Universal de los Derechos Humanos. El documento ha sido remitido a todas las entidades legales de Terrassa, cuyas juntas directivas proceden asimismo a firmarlo, y fue aprobado por unanimidad en la asamblea de juntas de comisiones y asociaciones de vecinos de toda la ciudad, que acordaron su+ marse a la protesta, encabezando la denuncia con las firmas de sus propios componen+ tes y llevándolo a firmar pública y masivamente en cada barrio. Por otra parte se ha iniciado una recogida de dinero en algunas empresas para ayudar a las familias de los cuatro jóvenes que aún permanecen en prisión. Se conocen las cantidades recogidas en+

Detencions

★ Set detinguts acusats de pertànyer a la "Liga Comunista Revolucionaria" i d'haver + dut actuacions de tipus polític a l'Escola + de Treball i de Mestria Industrial. Entre + els detinguts hi ha un menor (J.M.G.). (Nota a la premsa del 19 de febrer.)

★ Vuit detinguts acusats de formar part + d'un "grupo subversivo de matiz comunista". (Nota a la premsa del 27 de febrer.)

★ Quatre detencions al Vallès Oriental sota l'acusació de distribuir propaganda contra + l'assassinat de Puig i Antich. Es tracta de Francesc Rodríguez (de Montcada), Emili Martínez (de Mollet), Francesc Cruce i Jordi Tarragó. Posteriorment fou detingut el pare d'un d'ells, Manuel Fernández. (La detenció va produir-se el dia 4 de març.)

★ El Sr Pau Bordonava, gerent de la llibreria barcelonina "Cinc d'Oros" fou detingut, acusat de posseir "publicacions sin pie de imprenta". (Nota a la premsa del 16 del mes de març.)

★ Set detinguts a Terrassa acusats de formar part de la Joventut Comunista. Es tracta de: Joan Vallès Escuder, Maria Pau López Gómez, Rafael Horcajada Carrique, Joan Moreno Yesa, Bartomeu Polaina Acuago, Rafael + Berja Cortijo i Valentí Garcia San Eufrasio. (Fet esdevingut a finals de març. Veure en aquesta mateixa secció un document al respecte.)

★ Vint-i-dos detinguts sota l'acusació de pertànyer a diversos grups de caire anarquista i d'haver estat els autors dels recentats atemptats -gener i febrer- a diversos indrets contra "monumentos a los caídos, comisarias, etc.". Només s'inclouen dos noms: Enric Conde Martínez i Núria Ballant Cande- vila. (Nota a la premsa del 27 de març.)

L'AFER DE L'U.O.L.L.A."

El dia 21 d'abril, la policia publicava una nota a la premsa sobre la "desarticulació" d'un grup armat: l'U.O.L.L.A. "sigles de l'Organització de Lluita Armada", així en català).

A més de l'acusació de pertànyer a + aquest grup, també se'ls acusava de posseir diversos locals amb propaganda, armes, diners, etc, així com de l'existència de plànols de varis edificis públics, els quals haurien d'ésser objecte de futurs atemptats. Només s'inclouen tres noms: Joan-Jordi Viñolas Vidal + (a) "Polític" i "Minuel", Georgina Nicolau Millà i Ramon Carrion Sánchez (a) + "Valent".

La detenció fou efectuada el dia set

dos empujones: "Tintes Viscolán", 3.500 ptas. y "Colomina", 1.400 ptas. Finalmente, hay que decir que el concejal Sr Ruiz se levantó en el curso del Pleno Municipal celebrado el día 5 para denunciar las torturas y fue obligado a callar por el alcalde. El Ayuntamiento estaba rodeado por la policía armada y en la sala de sesiones, repleta de público, había media docena de agentes de la B.P.S. ("Brigada Político-Social", avui dia o "Brigada de Investigación Social").

LOS MALOS TRATOS SUFRIDOS POR LOS DETENIDOS

Rafael Berja (22 años): Detenido en su casa. Patadas en el estómago, puñetazos en estómago y vientre, una patada en las partes, dos hemorragias nasales por rotura de membrana nasal, varios hematomas en los muslos.

Valentín García (19 años): Detenido en el trabajo a tiros: al correr tropezó con un policía que le zancadilleaba y cae al suelo, donde es salvajemente pisoteado en todo el cuerpo. En el jeep le siguen pegando y llega a comisaría sin conocimiento. Le arrastran por los cabellos hasta el interior y le dejan detrás de una puerta, que cada vez que se abre, le da violentamente en la cabeza. Puñetazos, patadas y golpes en todo el cuerpo, especialmente en el vientre y en las partes. Permaneció varias horas encorbado.

Artolomé Colinas (19 años): Detenido en la calle. Puñetazos y patadas en estómago y piernas. Gomazos (con una correa) en la espalda.

María Iz Gómez (10 años): Detenida en su casa. Puñetazos y golpes.

Rafael Orcajadas (16 años): Detenido en el trabajo. Puñetazos en todo el cuerpo durante los interrogatorios, todos ellos de más de siete horas.

Juan Vallés (11 años): Detenido en la calle. Puñetazos dentro del jeep.

Juan Eco Moreno (16 años): Detenido en su casa. Bofetadas y algunos puñetazos.

Exento la chica, les tuvieron dos noches de pie, sin permitirles siquiera apoyarse en la pared. A todos ellos les pegaban en presencia de uno y varios de los demás. Varias veces amenazaron con matarles.

o l o

Una altra relació de tortures i mals tractes és la següent:

Fui detenido sobre las 21 h. del lunes día 4 de març/ al salir del portal de casa. Los individuos del "Servicio de Información" de la Guardia Civil me condujeron en un turismo particular al cuartel de San Pablo. Sólo llegar me subieron a un primer piso, me cogieron la documentación, me quitaron las gafas y el reloj y me esposaron (sin indicarme de qué se trataba). A continuación me preguntaron "cómo se llama el moreno que iba contigo el domingo en la moto". Yo indiqué que no sabía de que me hablaba y a continuación empezó una lluvia de puñetazos, patadas, codazos y rodillazos en el estómago y en la pierna izquierda. Junto con algún tortazo, me empezaron a preguntar con mucha rapidez cosas de ese estilo a la vez que me llamaban "cerdo comunista", "hijo de puta", etc. y continuaba la paliza. (En el cuarto donde me golpeaban había unas 10 personas que colaban en la paliza.)

Aunque a mí se me hizo eterno, no creo que durase mucho. La cerradura de las esposas se rompió y me tuvieron que bajar al garaje a sacármelas. Después me subieron al mismo cuarto, donde me tuvieron toda la noche con dos policías y otro detenido. Aunque la orden era de hacerme pasar toda la noche de pie, los policías de vigilancia me dejaron sentar.

Al día siguiente, desde las 9 de la mañana hasta que casi oscureció me metieron en otro cuarto y me estuvieron intentando sacar el nombre del "moreno" (que no conocía). Continúa me preguntaban mi filiación, ideas políticas, "quien me entregaba la propaganda para introducirla en la central", etc. Todo esto con palizas continuas como las del día anterior, además de tener que hacer un sinnúmero de posturas incómodísimas durante mucho rato. Me amenazaban con matarme, colgarme por los pies, etc.

Como vieron que no decía nada, entraron los más jóvenes (unos siete) y uno más mayor con porras de madera muy grandes, con las cuales me pegaron sistemáticamente en las costillas (en la pierna /sólo/ con tocármela me producía un dolor intensísimo, perdiendo el equilibrio). Todo esto junto a continuas preguntas e insultos, salidas de todos los torturadores, volviendo a entrar, etc., producían en mí un terror que era casi peor que los dolores y la sed.

También sacaron un hilo eléctrico que soltaba chispas y me lo pusieron en la oreja. Pero no me hizo efecto. Entre ellos decían "que no iba bien". Otras veces me tapaban la boca para no chillar. También me hicieron andar en cluquillas con los intensísimos dolores de la pierna durante mucho rato; cuando me caía, me llovían las patadas, etc.

Por la noche me dieron un poco de agua y me bajaron al calabozo. Sentía fuertes dolores en la pierna izquierda, que presentaba una gran inflamación y /estaba/ morada. Las muñecas muy hinchadas y sentía como si me pasase la corriente eléctrica por las manos. Asimismo, sentía agudos dolores en el pecho (esternón y algunas costillas). Apenas me podía mover.

Al día siguiente ya no el van torturar más, li fou presa una declaració, va passar al jutjat militar i fou posat a la presó.

d'abril, i el dia 15 va ser presentada una denúncia al jutjat per detenció il·legal a "Jefatura", ja que encara no havien estat passats a disposició judicial. Segons l'actual "llei", la policia té 72 hores més a dir 3 dies per interrogar els detinguts.

★ Detenció de dos antics càrrecs sindicals de SEAT, actualment acomiadats, sota l'acusació de "haber sido sorprendidos in fraganti arengando e incitando a varios centenares de trabajadores congregados en una reunión al aire libre, no autorizada, en las inmediaciones de la Factoría SEAT". Es tracta de Josep Marín Martínez i Agustí Alonso Morales. (Nota a la premsa dels dies 19 i 22 d'abril.)

★ Divuit detinguts acusats de pertànyer a diverses organitzacions "separatistas" (F.N.C., P.S.A.N., G.I.C., J.R.C. i P.P.C.). Es tracta de: Albert Sans Puig, Jordi Altier Fontanilles, Francesc Fargas Besó, Josep Cervelló Torrella, Francesc Elías Bernat, Maria Milà Oca, Maria Mestres Alseda, Concepció Sellès Quintana, Joan Colominas Puig, Anna Esmerats Bosch, Joan Ramon Colominas Company, Lluís Colominas Company, Carles Castellanos Llorens, Carme Travesset Roselló, Víctor Atienza Dauder, Joan Taraval Esteve, Francesc Codina Valls i Martí Bosch González. L'acusació es basa en suposada "propaganda il·legal" i/o "associació il·lícita". Sembla que s'han practicat més detencions per iguals motius a Barcelona i Terrassa.

Prohibicions

22 febrer: Conferència "Evocació de Pau Casals", de Joan Alavedra, a Lleida.

26 febrer: Conferència "Fuerzas políticas del mundo actual", de Jordi Solé-Tura, també a Lleida.

14 març: Recital de Joan Manuel Serrat a Tortosa.

18 març: Representació de l'espectacle "Mort de gana show" de la Trinca, a Girona, aquesta vegada per l'alcalde.

20 març: Conferència sobre urbanisme de l'arquitecte Oriol Bohigas, a Badalona.

22 març: Presentació de tres llibres de l'Albert Pérez Baró, als locals dels Amics de l'ONU, de Barcelona.

29 març: Presentació del llibre "El país Valencià pels camins del retrobament", de Josep M. Soriano Bessò, a la llibreria Tres i Quatre, de València.

L'ALCALDE DE EL VENDRELL, EL FEIXISTA JESUS TRAYNER, HA IMPOSAT DUES MULTES DE 100 Ptes. A DUES ENTITATS DE LA VILA PER Haver escrit EL VENDRELL EN LLOC DE VENDRELL.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Increïble, però ben cert!!

★CULTURA CATALANA

més publicacions en català

Després de dos anys i mig de prohibició, ha tornat a sortir "PRESENCIA", setmanari editat a Girona. Li desitgem llarga i fecunda vida.

D'altra banda hi ha dues revistes catalanes més a punt de sortir: "ELS MARGES" i "L'OCA". La primera, de periodicitat trimestral, amb 90 pàgines i amb un tiratge de 1.500 exemplars, tractarà de temes literaris en general. Amb "L'Oca" tindrem la primera publicació d'humor en català, després de 35 anys; sembla que l'existència d'un grapat de col·laboradors de gran categoria farà que aquesta revista sigui un èxit.

RECERQUES 3

Tota el títol genèric de "Indústria i cultura social" ha sortit el número 3 de "RECERQUES", una revista anual que entra en la categoria de les millors publicacions "d'història, economia i cultura" a nivell europeu.

Evidentment, la tasca de "RECERQUES" en el context d'una nació oprimida com és ara la nostra, és ben concreta: es tracta d'una eina de treball per a les noves generacions d'universitaris i estudiosos per al millor coneixement de la nostra història nacional.

Edicions Ariel, d'Esplugues de Llobregat, està aconseguint un servei inestimable amb l'edició de "RECERQUES", revista que recomanem als lectors d'"AVUI".

1474-1974 CENTENARI DE LA IMPRESSIÓ DEL PRIMER LLIBRE EN CATALÀ

Les obres o trobes dauall scrites les quals trac ten de labors dela sacratissima verge Maria foren tectes e erdenades p los trobadors deis e en cafruna deles dites obres scrites i fones a una sentència o seria el mes prop infernal libel o cartell ordenar p lo venerable mofte Bernat fenollar preuere e domer dela Seu de la infigne Ciutat de Valencia de manament e ordinario del Spectable senyor fratre Luis de spuig Mestre de Muntesca e Vifrey en tot lo Regne de Valencia Lo qual senyor com adeuor dela verge Maria posá en la dita Ciutat de Valencia una loya a tots los trobadors a onze dies del mes de Febr Any de la natuicació de nre senyor Mil CCC LXXIIII e es bun troç de drap de vellur negre apte o baltant p bun gipo qui mals lobara la verge Maria en qual feul len gua la qual loya per adir en aquella foneb lo die dia posada en la casa de la cofraria de sant Jordi dela dita Ciutat e lurgada a .xxv. del mes de Mars del die any Lo tenor o seria del die Castell es lo mes prop seguent.

Facsimil de la portada del primer llibre imprès en català.

500 anys primer llibre català

Enguany se commemora el Vè aniversari de l'edició del primer llibre imprès en català "Trobos en laors de la Verge Maria", fet a València l'any 1474. Amb tal motiu, Omnium Cultural i d'altres entitats culturals i cíviques de Barcelona han organitzat diversos actes.

★ Caldria aprofitar l'ocasió per a organitzar tota mena d'actes populars, així com l'edició d'opuscles explicatius tot fent ressaltar la discriminació que pesa sobre la cultura catalana d'ençà del 1939.

per una normalització

En el Memoràndum lliurat per diverses entitats barcelonines a l'Ajuntament (veure secció BARRIS d'aquest número) també es reivindicava la normalització de la llengua catalana a Catalunya.

En concret, es demanava la introducció de l'ensenyament del català en les Escoles Municipals; la correcció de la toponímia dels carrers de Barcelona; que l'Ajuntament prengui una postura clara sobre l'ensenyament del català; i es feia conèixer la preocupació d'aquestes entitats per la desaparició del Departament de Català, com especialitat dins la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat barcelonina.

★ Es aquesta una bona oportunitat per a la sensibilització d'associacions de veïns, de pares, etc. per a reivindicar el dret a un ús públic i normal del català seguint la campanya encetada en aquest sentit per l'Assemblea de Catalunya.

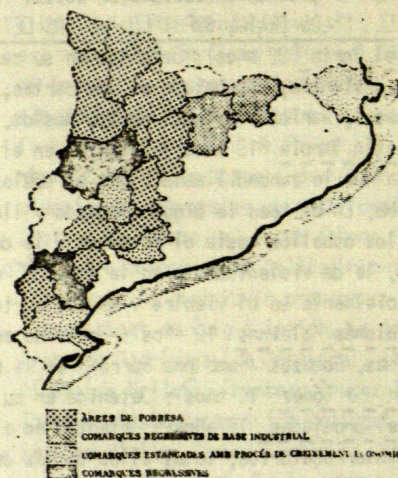
i els analfabets catalans?

El 16 d'abril, el periodista Jaume Guillemet inseria un interessant article al "TELE/EXPRES", sota el títol "Todavía un cuarto de millón de personas no sabe leer ni escribir en Cataluña".

Prenent com a base les dades del llibre "Cataluña en cifras", publicat pel "Consejo de Información y Documentación de Cataluña", se'ns diu que hi ha a Catalunya unes 269.969 persones que no saben llegir ni escriure en castellà.

★ Dissortadament, el Sr Guillemet no aporta xifres pel que fa al nombre de catalans que no saben llegir ni escriure la seva llengua nacional, totalment proscriu de la vida pública. Això fa que una vegada més un aspecte tan important del problema nacional català continuï sense ser denun-

LES ÀREES DE POBRESA A CATALUNYA

ciat públicament, fent-se d'aquesta manera el joc a qui ens nega tan elemental dret.

CATALUNYA POBRE

Aprofitant la diada de St Jordi, l'editorial barcelonina "Nova Terra" ha llençat al mercat un llibre que duu el títol de "CATALUNYA POBRE". L'obra ha estat realitzada per un equip d'economistes —els Srs Miró, Sena i Miralles— i ens presenta una vessant gairebé desconeguda del nostre país: la Catalunya marginada que s'ha anat desenvolupant paral·lelament a la Catalunya "rica" d'ençà dels anys 50, tant en la ciutat com en el camp.

Els autors proposen tres solucions: de tipus tècnic, polític o de canvi d'estructures dins un procés revolucionari. Quina d'elles serà, depèn de la voluntat del poble de Catalunya. En definitiva, doncs, una obra realista que sense mites ens parla d'un país, el nostre, tan poc conegut.

7 llicenciats...

"Per primera vegada en la història de la Humanitat, llicenciats en Literatura Catalana Contemporània", així titulava "EL CORREO CATALAN" del dia 9 d'abril una important notícia.

En efecte per primera vegada a Catalunya 7 llicenciats en Literatura Catalana Contemporània, sortits de la Universitat "Autònoma" de Barcelona, Facultat de Lletres, secció de Filologia Hispànica, divisió de Filologia Catalana. Els universitaris són Elisenda Ferran, Guillem-Jordi Graells, Josep Morgades, Enric Suyà, Núria Nardi, Teresa Rovira i Oriol Pi de Cabanyes.

★ La pregunta ve d'immediat: on podran ensenyar aquests set llicenciats?

★ILLES BALEARS

UNA HOMILIA SOBRE LA PAU.....

"DIADA MUNDIAL DE LA PAU. Is. 2,2-5. Ef. 4,1-6. Mt. 5, 38-43. (Dia 1er de gener 1974, parròquia del Carme de Maó, Balears.): Sembla fruit d'un optimisme ingenu celebrar una diada de la Pau+ en acabar un any tacat per múltiples violències. N'enumerarem ++ les més destacades només per dibuixar una panoràmica que ens situï exactament en el punt de la realitat en què ens trobam en la celebració d'aquesta jornada mundial.

No és una llista exhaustiva: l'any 73 s'ha signat la "pau" al Vietnam i després hi ha hagut encara cinquanta mil morts; un nou esclat de guerra a l'Orient pròxim ens ha recordat que els palestins encara no tenen pàtria; a Irlanda el terrorisme a atès + cotes elevades quan era proposada una solució conciliadora per + les autoritats britàniques; la mort violenta del /president/ Allende a Xile i del president de govern /Carrero Blanco/ A Espanya; la brutal repressió a Xile i a Grècia; els processaments ++ d'intel·lectuals a la URSS i l'ofegament de la religió a molts ++ països del camp socialista; la detenció i processament del bisbe /d'origen català/ Mnsr Casaldàliga al Brasil i la querrel·la judicial contra el bisbe de Segòvia /Mnsr Palenzuela, veure "AVUI" + tat el 15 de desembre/ a Espanya. Referent-nos encara al nostre país, els enfrontaments violents pel carrer que han ocasionat la mort d'obriers /entre ells, Manuel Fernández i Márquez, de St Adrià del Besòs/ i policies /p.e. el del 1er de Maig a Madrid i el de l'afer Puig i Antich//; el recent procés anomenat 1.001 /o de Camacho i els seus companys/ contra notoris dirigents obrers; la detenció de 113 persones reunides a uns locals parroquials de Barcelona /a l'església de Maria Mitjancera, el 28 d'octubre//; i, a Menorca, fa un parell de setmanes, la detenció i empresonament de quatre joves obrers.

Malgrat tot, es parla com mai de "pau" i es fan anades i vingudes per a signar pactes de pau i resoldre conflictes dolorosos. I és que tots volem viure en pau amb els altres i amb nosaltres mateixos. "Els majors enemics de la pau afirmen que la pròpia acció va encaminada a establir i mantenir la pau", diu el document de la Comissió 'Nacional' "Justicia y Paz", presidida pel Sr Joaquín Ruiz Jiménez /ex-ministre d'Educació de Franco, dimitit el 56 i avui en l'"oposició"/. "Però la pau és un bé solidari i, + com a tal, ha de ser patrimoni de tots i obra de tothom. Una pau que només ho sigui d'una part de la societat, no és autèntica. + La pau d'alguns, realitzada a costa del sacrifici de molts, no + és vertadera pau. Ningú no pot dir: 'la pau és meua, la faig jo i la disfruten els meus'. La pau dictada no existeix. La pau no és un poder automàtic vingut de dalt".

La pau també depèn de tu, resa el lema proposat enguany pel + Sant Pare. Per tant, la pau no pot ésser administrada pels de ++ dalt com el ric que dona al pobre una almoïna. Qui dona una almoïna a un necessitat, deixa aquest en actitud passiva, irresponsable, mans plegades. L'assistit no pot participar com a persona responsable en la seva pròpia recuperació (Paulo Freire). I una pau que és administrada com a almoïna pels poderosos no és una + pau justa, "és una buida paraula per a no dir res" (Raimon). Quan la pau és administrada pels qui l'han conquistada, els altres no creuen que la pau depengui d'ells: només depèn dels governants +

conservar-la, només uns exaltats la poden espanyar. "La pau pot drà demanar fins i tot que sapiguem perdonar i reconciliar-nos generosament... però mai no podrà servir per a defensar el propi interès egoïsta en perjudici dels legítims interessos dels altres" (Missatge de Pau VIè).

Com és administrada aquesta falsa o incompleta pau? D'una manera s'avia i intel·ligent:

a) Una economia montada sobre els interessos de lucre i benefici privat: que posa en mans d'uns pocs i decanta la massa del poble treballador de les decisions que els afecten; que engendra desigualtats i diferències, així com una rival carrera darrera els llocs millors, així com les periòdiques puges de preus deixant a la zaga els salaris.

b) Un control jurídic dels drets humans, reconeguts per la ONU i pels darrers papes, com són el d'expressió, reunió, associació i vaga. Drets que permeten a tot el poble d'interessar-se i prendre part activa en la construcció d'una pau justa. ++ Drets, que en recent expressió del cardenal Jubany /de Barcelona, amb motiu de la detenció dels 113/ són "universals, inviolables i inalienables".

c) Un control manipulador dels medis de difusió com són la TV, cine, ràdio, premsa. Cosa que deforma moltes vegades la veritat de les informacions i produeix en el país "una massificació de mentalitats sobretot en la infància, adolescència i joventut" (Document "Justicia y Paz").

d) Una repressió implacable i dura que es manifesta en les penes contra els presos polítics, en el sofocament de les organitzacions obreres, en els empresonaments preventius. Se reprimen accions que en països democràtics "constitueixen l'exercici normal de les llibertats polítiques" ("Justicia y Paz"), i que crea en molta gent senzilla una por i un convenciment que val més no preocupar-se per la política, basta /n'hi ha prou amb/ es tenguí salut, doblers /pessetes/, feina i diverti-ment.

Direu que el panorama no és gens esperançador. Si el dibuixam així és perquè crei que la pau és obra de tots, i mentre seguesqui essent administrada com una almoïna paternalista o + entesa com a simple ordre públic, no estem en la pau vertadera.

No obstant, com optimistes i creiem que és possible construir la pau. "Els buits de la pau en el nostre país tenen, ++ sens dubte, unes característiques pròpies, que naltros coneixem millor que ningú. I per al ciutadà (i cristià) espanyol aquest és el buit més preocupant, perquè és la parcel·la de pau que ens correspon cultivar, cadascú en funció de les pròpies ++ responsabilitats. Hem de lluitar i treballar per a omplir aquest buit. I aquest treball ha de ser el teu treball, el nostre treball, el treball de tots. No serveix d'argument dir que el problema ens desborda, perquè només amb la col·laboració de tots, + cadascú segons les seves possibilitats, s'aconseguiran avenços cap a la pau, precursors d'uns altres més definitius" (Document "Justicia y Paz")."

sobre els fets

★ L'homilia fou llegida el dia 1er de gener a la parròquia del Carme de Maó per Mn Joan Ma, Febrer i Rotjer. Durant la seva lectura, alguns oients es van aixecar tot +

protestant barroerament. Amb posterioritat, el "Jefe de la Estación Naval de Mahón y + Comandante Militar de Marina de Menorca", + Sr José Moreno Aznar, va escriure una lletra de protesta ("como soldado de Cristo... no estoy dispuesto... consentir míting político y subversivo... de fariseos y merca-

deres...), al Bisbe Mnsr Miquel Moncada i Noguera. Per la seva banda, el + governador civil imposà a Mn Febrer una multa de 50.000 ptes. per aquest motiu. (De tot aquest afer se'n va fer un documentat dossier, el qual fou repartit per les parròquies de Maó)

☆PREMSA DEMOCRÀTICA

INICI DE L'ETAPA N. 7

la Falç

BARRIS
EN LLUITA

AL SERVEI
DEL MOVIMENT
POPULAR
DE BARRIS

**front
ensenyant**

teball determini

ARA

per Catalunya llura i socialista

ACCIO

PER TOTS ELS BARRIS I MOVIMENTS DE CATALUNYA

**ASSEMBLEA DE
CATALUNYA**

Portaveu de la comissió permanent

fulls
d'informació nacional

Unita

Unidad

UNIVERSITAT-1

En el número d'"AVUI" datat el 20 de febrer parlàvem de dues noves revistes universitàries: "EL GUAITA" i "ESTUDIANTS EN LLUITA". Darrerament, vers mitjans de març, ha estat repartit profusament el Nº 1 (any XVII) de la nova època d'"UNIVERSITAT", la "revista universitària del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC)".

Es tracta d'una publicació de 24 pàgines, tirada a offset, amb la portada a dos colors, il·lustrada amb nombroses fotografies i dibuixos. El sumari d'aquest primer número de la nova etapa és el següent: Editorials ("Universitat, 17 anys", "Dues penes de mort i un indult" i "Per un nou Moviment universitari"), "A la repressió per + l'apertura", "Març 1939 encara", Problemes de l'ensenyament ("Noves mesures restrictives"), Cròniques ("Pi de la Serra al Palau"), "Algunes consideracions sobre la pena de mort", "Experiències educatives a Catalunya 1931-1939", "El rebost d'En Per-nils", Un mes ("Conseqüències d'un consell de ministres: rèquiem per a l'aperturisme", "Accions contra la pena de mort", "El conflicte dels transports públics" i "La selectivitat"), Internacional ("La por a la llibertat").

A continuació reproduïm l'editorial "Universitat, 17 anys" i l'article "Per un + nou Moviment Universitari".

"UNIVERSITAT", 17 ANYS:

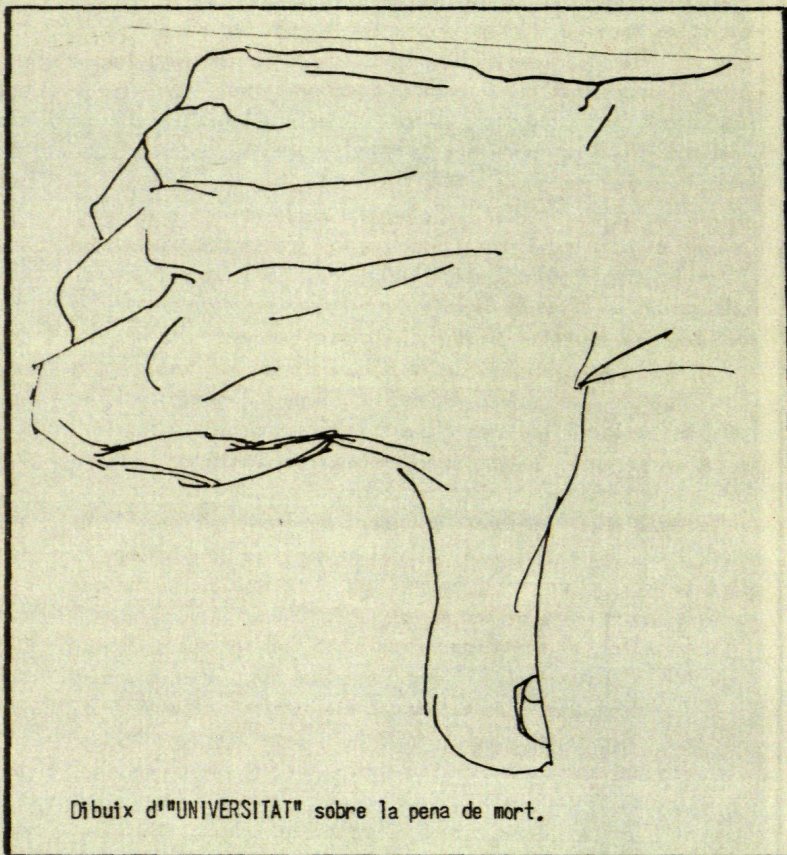
Sí, fa 17 anys que va aparèixer el primer número de la nostra revista. Malgrat + les mil dificultats que la repressió feia + xista posa a la lliure circulació de les + idees, /ja portem/ 17 anys d'aparició continuada. Avui teniu a les mans la revista + universitària més antiga que s'edita actualment. I això a Catalunya d'En Franco, i més tractant-se d'una revista illegal, és un fet polític important, molt important. + Perquè és un reflexe de la continuïtat del moviment democràtic a l'Ensenyament Superior, de la ferma presència del nostre Partit al seu si.

Amb aquest número obrim una etapa nova. Avui la Universitat a Catalunya (dissorta-

dament no podem parlar + d'una Universitat catalana) és quelcom més que Barcelona. + Els intents restrictius de la Dictadura no han pogut frenar l'expansió + de l'ensenyament superior. La creixent demanda social d'educació ha imposat la creació de nous centres universitaris + al nostre país: Girona, + Tarragona, + Mataró, Lleida, Terrassa + ...; bastits

a contracor, sense planificació adequada, mal dotats, aïllats del seu context social, amb els mateixos -i més- problemes centrals que la Universitat de Barcelona. Això ens planteja tasques noves. Una d'elles és la transformació d'"UNIVERSITAT" en la revista dels universitaris comunistes de Catalunya (tots els que viuen, treballen i estudien a Catalunya).

Pretenem portar la veu del Partit a totes les facultats i escoles del país català. Però no sols això. Volem obrir un ampli diàleg sobre la problemàtica comuna universitària, política, social i cultural del nostre poble. Per això, al costat dels articles editorials, inaugurarem una secció de col·laboracions. I aquí cal aclarir una qüestió: la redacció es compromet davant + tots els universitaris a no exercir cap mena de censura sobre els articles publicats ni cap tipus de pressió ideològica sobre + els seus autors. Aquesta és l'única manera, segons el nostre parer, d'aconseguir un di-

Dibuix d'"UNIVERSITAT" sobre la pena de mort.

àleg fructífer. Des d'aquesta perspectiva, + fem una crida a tothom que vulgui participar-hi.

Per acabar, hem de respondre a una pregunta: per què en català? Perquè ens oposem a + tots els intents de la dictadura per anorrear la nostra cultura, la nostra història, la nostra llengua, la nostra entitat com a poble. + No estem disposats a col·laborar-hi gens ni mica. Ens afegim amb això a la campanya "Per + l'ús públic del català" llenguada per l'Assemblea de Catalunya."

o o o

"PER UN NOU MOVIMENT UNIVERSITARI:

Arrel de l'assassinat d'En Puig i Antich, + hi ha hagut importants mobilitzacions a la Universitat. Per primer cop en aquest curs s'ha vist una única i clara voluntat de lluita contra un mateix fet, per unes mateixes exigències.

Aquells dies van mostrar l'existència d'un moviment estudiant que desitja enfrontar-se a la dictadura, que reivindica les llibertats i

que té ganes d'emprendre aquest combat.

El problema que se li planteja, a aquest moviment, és com fer-ho, com lluitar contra el règim avui, com vincular aquesta lluita a la que durà a la solució de les seves reivindicacions més immediates; com fer de la Universitat l'avantguarda en la lluita contra la política educativa, com fer-ne part integrant de la lluita unitària i democràtica del nostre poble. I, en definitiva, com organitzar-se per poder impulsar aquestes tasques.

El primer que avui se'ns planteja és la consolidació d'aquest moviment, perquè la primera i bàsica definició contra la pena de mort, contra la dictadura i per les llibertats polítiques es complementi amb la incorporació de tots els objectius que li són propis com a moviment estudiant: abordar tota l'extensa gamma de reivindicacions i fonamentalment els problemes dels plans d'estudi i de la selectivitat; desvetllar els aspectes classistes, regressius i antipopulars de la política ministerial; vincular-se a tots els sectors afectats per les mesures selectives en el camí de crear un poderós front de l'ensenyament que exigeixi una solució progressiva i d'acord amb els interessos del poble, dels problemes de l'ensenyament, que es planteja la lluita contra els decrets selectius d'En Martínez Esteruelas.

Així mateix, hem de replantejar-nos el cúmul de problemes que l'existència d'un règim dictatorial imposa a la Universitat. Cal exigir autonomia i gestió democràtica; exigir llibertats de reunió, expressió i associació a les facultats; lluitar en contra de les tancades, expedients i tot el conjunt d'instruments repressius que el règim utilitza, dia rera dia, per impedir la lluita dels estudiants.

I tot això s'ha de plasmar en un programa dels estudiants que sigui l'eix entorn del qual es constitueixi i es desenvolupi aquest moviment.

En la mesura que aquest sigui un programa discutit i aprovat per tots els estudiants, en la mesura que tots han de participar en aquest moviment, és innegable que cal una organització democràtica en la qual la participació i el control, en definitiva, el protagonisme de tots els estudiants en siguin característiques essencials. Organització que s'articuli entorn els delegats, però que potenciï alhora una activa participació de tothom en les tasques del moviment i de la seva direcció. Un moviment constituït d'aquesta manera té importants terrenys en els quals avançar i millorar les condicions per a la lluita. Caldrà que es plantegi molt seriosament l'avenç cap a una unificació d'objectius i una coordinació entre totes les universitats de l'Estat espanyol.

Avui ha de ser per nosaltres una perspectiva important la de realitzar una reu-

nió general d'Universitats on es puguin abordar els problemes de la unificació d'objectius i el llençament d'accions i lluites coordinades. Tot en la perspectiva de tenir un moviment estudiant capaç d'influir en l'actual situació política, d'atacar amb força el règim i de ser un dels punts tals en la lluita del poble per la llibertat.

Però aquest moviment estudiant no està sol. Avui són molts, cada dia més, els sectors que alcen la seva veu en contra de la gestió del règim a la Universitat. Els estudiants hem de comprendre que avui, en torn de les nostres reivindicacions, és possible crear un ampli front d'oposició dins i fora de la Universitat.

Primerament, és necessari convergir amb professors i catedràtics al voltant d'un programa mínim que avui es presenta al país com a via per començar a solucionar el problema universitari. Després, fer d'aquest programa un centre de convergència de totes les forces que estan disposades a fer de la Universitat el lloc de debat democràtic que pugui portar a una autèntica solució dels problemes de l'ensenyament superior i no un camp de treball de la policia i un lloc de col·lapse de la cultura. Per tot això, avui cal anar a les Juntes, exigir reunions triestamentals i clausures d'Universitat. Aquests són llocs de convergència, alhora que instruments que poden ajudar a la solució de les nostres reivindicacions.

Totes aquestes tasques constitueixen el desafiament que avui tenim plantejat tots els estudiants. O les agafem, convertint-nos en un autèntic moviment de masses en lluita per transformacions socials i econòmiques, de combat contra l'actual règim feixista; o ens quedarem reduïts a un moviment de minories sense incidència real en el panorama polític del país ni posició protagonista en la solució dels problemes que ens afecten."

o o o

Des d'aquestes planes saludem aquesta nova etapa d'"UNIVERSITAT", d'ara endavant totalment redactada en català. Esperem que això serveixi d'exemple als grups universitaris que encara fan servir el castellà en les seves publicacions i en les assemblees d'estudiants.

LLUITA

Aquest és el títol del butlletí portant veu del PSAN ("Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans"). Datats febrer i març (ambdós amb el Nº 38), han sortit dos butlletins amb diferent contingut. Del que duu data del mes de febrer reproduïm una "NOTA INFORMATIVA":

"Per tal d'evitar possibles desorientacions a què el fet pugui donar lloc, el

partit creu convenient de comunicar que han estat separats de l'organització diversos elements que no acceptaven les crítiques fetes respecte als mètodes de treball, boicotejaven tota iniciativa en aquest sentit i pugnaven burocràticament per estendre els mètodes erronis.

Aquesta clarificació significa un pas en avant en la consolidació del nostre partit que ens permetrà avançar amb molta més fermesa en la realització de la Revolució Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans."

Per la seva banda, el "LLUITA" datat de març, diu, sota el títol "COMUNICAT DE L'ASSEMBLEA DE REPRESENTANTS DEL P.S.A.N.":

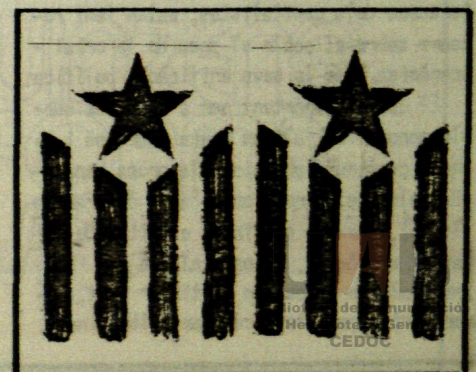
"L'Assemblea de Representants del PSAN comunica l'expulsió de tres militants fins ara membres d'aquesta Assemblea.

Aquestes expulsions han estat motivades per la constant i sistemàtica transgressió dels estatuts del partit, l'obstrucció i el boicot al funcionament orgànic durant els darrers mesos, que han culminat en les maniobres tendents a crear la desorientació i la confusió entre els militants per mitjà del falsejament de la realitat del partit, la manipulació de la informació interna i, en general, la utilització dels llocs de direcció i responsabilitat per a fins de política personal.

Aquesta Assemblea ha fet tots els esforços fins el darrer moment per tal d'evitar un trencament amb aquests militants, malgrat la progressiva deterioració de la coherència interna i de l'eficàcia en la lluita que la seva actuació fraccional i antidemocràtica ha anat provocant.

Tanmateix, l'endegament de la situació del partit i l'acabament de les irregularitats sistemàtiques es va fer inajornable i l'Assemblea de Representants va adoptar per àmplia majoria un conjunt de mesures concretes de reorganització i l'obertura d'un període d'anàlisi i debat sobre la situació del partit. Davant aquestes resolucions, els militants ara expulsats acabaren de desemmascarar-se en la seva actitud antipartit no acceptant les resolucions de l'Assemblea, negant-se a reconèixer la seva autoritat i intentant d'arrogar-se la direcció del partit.

Aquestes maniobres han estat denunciades i rebutjades per la gran majoria de la base

del partit, però han aconseguit de desorientar alguns militants, especialment el sector d'estudiants. Davant això, l'Assemblea

-- fa constar que serà igualment exclòs del partit tot militant que secundi la maniobra escissionista dels militants + ara expulsats;

-- adverteix que no pot ésser atribuïda al PSAN cap actuació ni publicació que no provingui dels organismes democràticament constituïts del partit.

L'Assemblea, finalment, insisteix en la necessitat d'unitat, de cohesió interna i de respecte al funcionament democràtic com a factors imprescindibles en la impulsio + de la lluita als diferents fronts per a la consecució dels objectius revolucionaris + de classe i nacionals.

14 març 1974."

o o o

★ L'Equip "AVUI" no pot més que lamentar uns fets els quals, evidentment, han debilitat l'oposició democràtica en general i el moviment d'alliberament nacional català en particular.

company

★ D'uns mesos ençà, el Moviment Socialista de Catalunya (MSC) ha experimentat un + augi pel que fa a publicacions. A més de + "MARXA", l'òrgan central del partit, el + butlletí "COMPANY" --en 2 edicions-- s'ha + convertit en el portavveu del Comitè Local de Barcelona del MSC. D'aquesta segona publicació, ens plau reproduir l'Editorial del Nº 3 (Any III), d'abril 1974:

"UN MOMENT HISTÓRIC IMPORTANT"

La situació actual no és una situació casual o circumstancial: és el resultat de més de 34 anys de dictadura la qual ha estat i està al servei de les minories oligàrquiques, dels vïvidors i franquistes, + explotant i fent callar al poble.

A les seves pròpies dificultats (incapacitat de resoldre els problemes greus, socials i econòmics, del país) avui se li afegeix al franquisme la qüestió successòria + i més recentment la crisi econòmica.

Com intenta resoldre la situació el franquisme? Amb promeses d'aperturisme, a totes llums verbalistes, que no passaran de més cuixa i més pel·lícules a la TV i poca cosa més, mentre que, amb llealtat als interessos dels capitalistes, estan fent recaure sobre el poble el preu de la crisi + econòmica i de la seva enifitació política.

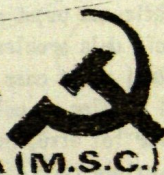
El que és important per a ells, és que els monopolis i altres grans empreses i + bancs continuïn obtenint els grans beneficis dels dos darrers anys (anys de gran inflació). Hem de continuar el ritme de creixement econòmic", diuen; cal que els qui ens exploten ho puguin continuar fent, i + per això necessiten acumular molts diners.

Resolen les dificultats del moment augmentant l'explotació: la de sempre en el treball, la congelació de fet dels salaris i la més fructífera: L'AUGMENT DESCARAT DELS PREUS.

Intenten assegurar aquestes solucions + amb l'extensió de la repressió: acomiadaments massius, detencions i empresonaments discriminats, anàrquics i falsejants. Això és avui el govern de l'assassí Franco. I + de tot això es desprén la importància del moment actual. El franquisme, afeblit en + les seves acaballes, no té més força que + la d'intentar l'explotació descarada, acompanyant-la de la repressió. Però també + en aquest moment, el poble es quan sent + més la necessitat de cridar PROU!

Hem dit prou al brutal augment de la carestia de vida que afecta a tota la classe treballadora i popular, que és la que sempre ha de suportar les ànsies de guany dels capitalistes. Els treballadors ho patim en l'última llei que regula i limita els augmentos salarials. Aquest any ha estat del +

MOVIMENT
SOCIALISTA
DE
CATALUNYA (M.S.C.)

Emblema del Moviment Socialista C.

14 segons l'increment /del cost/ de vida de l'any anterior i això no tansols no arriba a superar el que veritablement ha estat (el 30 %), sinó que no preveu el de + l'any present, perdent d'aquesta manera + tot el pobre poder adquisitiu dels nostres salaris.

El nou salari mínim no ve a representar altra cosa (ja que quasi tothom el té per damunt) que patir un major descompte en + els nostres sous, augmentant els impostos de la Seguretat Social i de l'IRTP.

La mesura del govern franquista ha quedat ben definida: menys salari i augment + desmesurat i incomprensible dels productes de consum per tal que l'oligarquia no deixi d'obtenir els seus grans beneficis. Està + a les nostres mans (si la classe obrera i popular som capaçs de lluitar activament + conjuntament) el frenar la greu inflació que aquest govern assassí vol fer-nos suportar. Si tots units diem prou, impedirem l'augment dels productes que ja comencen a disparar-se: llum, transports públics, benzina, llibres, tabac, pa i en general els productes alimenticis.

No solament ens afecta en aquests aspectes, sinó que també ho tindrem que patir + en l'educació dels nostres fills. Tots els costos de les escoles queden ja afectats + (llum, material escolar, sous, etc.) i es preveu pel proper curs un notable augment.

A les falses promeses de gratuïtat de l'ensenyament cal afegir-hi els problemes greus que sofreix el professorat (els sous, eventualitat, etc.) que fan que l'educació sigui cara i deficient, tant en qualitat com en manca d'escoles. El franquisme intenta + que el poble no tingui lliure accés a la cultura: agreuja els problemes encarint-la i + aplicant la normativa de selectivitat, que impedirà l'accés de molts dels nostres fills a la Universitat, després dels grans esforços que hem de fer perquè hi puguin arribar.

Cada sector (obrer, popular, ensenyant) + té el mateix problema comú "carestia de la vida". Cada un ha de buscar la seva lluita + que li és pròpia i expressar-la unitària + ment. Cal, per tant, concentrar totes les + veus de protesta. L'objectiu en aquests moments no és altre que el de demostrar que + no aguantem més franquisme tirà, i la forma de fer-ho és rebutjar la política del govern Arias, impedint que aconseguixin implantar les mides polítiques i econòmiques + actuals.

--- Llitem a tots els nivells. Tornem a + plantejar la plataforma reivindicativa + política del nostre centre de treball, de barri, de professió, etc.

--- Expressem conjuntament la nostra repulsa amb el boicot als transports que + s'han pujat i als productes que augmenten.

Cal que treballem per impedir l'explotació del nostre poble. Que el rebuig del govern Arias no deixi lloc a dubtes del que + volem és un règim de llibertats democràtiques.

Que aquest Primer de Maig sigui l'expressió d'un poble treballador, amb la classe + obrera al capdavant, decidit a aturar el + franquisme i amb ell a l'oligarquia.

NO A L'AUGMENT DE PREUS I A LA CONGELACIÓ +

DELS SALARIS: BOICOT ALS AUTOBUSCS!!!

NO A LA REPRESSIÓ I A LA PENA DE MORT!!!

PER UNA EDUCACIÓ GRATUÏTA I POPULAR!!!

PER LES LLIBERTATS SINDICALS, POLÍTQUES I NACIONALS!!!

PEL SOCIALISME!!!"

a.p.i.

API és l'anagrama de: "AGENCIA POPULAR + INFORMATIVA", la qual treballa en la clandestinitat d'ençà de mitjans de 1972. Cada vint dies publica un "Boletín", i d'una manera irregular "Documentos" i "Dossiers". + La seu de l'API és Barcelona.

Darrerament, amb data febrer 1974, l'API ha reproduït in extenso, en la seva col·lecció "Documentos" (amb el Nº 5), el "REPORT + SOBRE LA CAMpanya PER A L'ÚS OFICIAL DE LA LLENGUA CATALANA", elaborat per una comissió de l'Assemblea de Catalunya, en el seu original català i en una traducció espanyola. (D'aquest document, l'Equip "AVUI" n'ha

fet una sèrie d'edicions en català.)

D'altra banda, l'API ha iniciat una nova publicació la qual duu per títol "REVISTA DE PRENSA CLANDESTINA". En el Nº 1, de març 74, entre altres, es fa una recensió gairebé exhaustiva dels butlletins democràtics que es reparteixen a Catalunya. En total, l'API en recolleix 106, distribuïts així:

I D'organitzacions polítiques: 38.

II Moviment obrer: 41.

III Moviment popular: 18.

IV Moviment estudiant: 7.

Tot i que les publicacions en català són una minoria (14 de 106), com a mínim n'hi ha quatre (TREBALL, AVUI, LLUITA, QUINZENA INFORMATIVA) amb un tiratge que equilibra la balança al nostre favor. Malgrat això, hi ha fronts de lluita sense cap publicació en català o bilingüe: cas del Moviment Obrer.

★ Per tot el que s'ha dit, l'Equip "AVUI" creu imprescindible la lectura i discussió del "REPORT SOBRE EL CATALÀ" elaborat per una comissió de l'AdeC.

Partit Carlista

Es ben sabut que els partidaris d'una Monarquia Carlista es troben escindits en diverses faccions. Una d'elles ha passat a l'oposició antifranquista decidida. Al nostre país aquest grup adopta el nom de "PARTIT CARLISTA CATALÀ" el qual edita un butlletí "Partit Carlista", totalment redactat en català. Del Nº 22 (Any II), corresponent a febrer-març 1974, reproduïm l'article "De la democràcia":

"La llibertat política ha trobat l'expressió del concepte i l'aplicació pràctica en el seu (2) democràcia. Generalitzant, la democràcia es defineix com el govern del poble i adreçat al mateix poble. Es a dir, no s'ha d'interpretar com que tot el poble governa, sinó que l'origen del poder és en el poble i que aquest participa en el poder.

Durant molt de temps es va creure que el poder s'esqueia per voluntat divina en el monarca, i semblava legítim acceptar les seves decisions com a bones. Enfront d'aquest concepte s'hi posà un humanisme cristià (St Tomàs) que diu que el poder radica en el poble i pren cos en la democràcia. Aquest és el gran criteri de la legalitat política moderna.

Teòricament, la conducta política d'un país deuria ser conseqüència de la voluntat del poble, i la mecànica es realitza mitjançant el pluralisme polític.

Evolució de la democràcia. Al principi fou un concepte purament formal. Es proclamaren els seus principis i se celebrà la seva constitució.

Però pràcticament aquesta democràcia

formal no va modificar la realitat social del poble. Els seus principis fonamentals com la justícia, la llibertat i la igualtat fracassaren en no manifestar-se en coses concretes.

El Carlisme sempre ha fet notar, amb raó, que la llibertat formal en una situació dominada per les forces capitalistes, garanteix el poder a l'opressor en contra de l'oprimit.

Democràcia fictícia. Als països on el capitalisme té més força, aquest es defèn amb una democràcia fictícia. La incorporació de les masses és dirigida, controlada, imposada. Es priva de la possibilitat d'informació, es domestica als mitjans de comunicació abans d'invitar a la participació, que a fi de comptes resulta controlada i dirigida.

Democràcia social. La democràcia social és un fet quan les aspiracions democràtiques es concreten en els drets socials i en el canvi d'estructures. La democràcia social és el fet de tornar la llibertat, no solament als individus sinó a les col·lectivitats mitjançant els PARTITS POPULARS, els SINDICATS i les REGIONS.

Es a dir, la democràcia social és la democràcia de les llibertats de les comunitats i a través d'elles de l'home."

★ Creiem que parlar avui dia de "regions" és fer el joc a la dictadura, en utilitzar el seu llenguatge en una qüestió fonamental per als democràtics catalans.

QUINZENA INFORMATIVA

Com el seu títol indica, aquest butlletí informatiu surt cada quinze dies. En general tracta àmpliament temes d'Església i de violació dels drets humans. Amb data 15 de març 1974, "QUINZENA INFORMATIVA" va publicar un número extraordinari de 32 pàgines, amb el sumari següent:

Afer Añooveros. 1. Carta dels vicaris Episcopals de zona a Mnscr Añooveros; 2. Carta del Grup Cristià de Drets Humans; 3. Declaració de l'Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya; 4. Circular dels Vicaris Episcopals de zona per les parròquies de Barcelona; 5. Carta de l'Associació d'Apostolat laical de St Tomàs d'Aquino; 6. Text

del Parlament Europeu

((sobretot, fa referència a l'assassinat de Puig i Antich));

7. Reflexió d'un Grup de professors i estudiants de Teologia de Barcelona ((també dedicat a d'altres problemes: pena de mort, amnistia, preus...)).

D'altres. 8. Breu Resum d'una ponència so-

l'amnistia; 9. Informació de les reivindicacions de "Carsa" (Kelvinator); 10. Dossier sobre el fet succeït la nit del 1er de gener 1974 a la Parròquia del Carme de Maó a Menorca.

(A la secció "LES ILLES BALEARS" d'aquest número parlem, de forma resumida, de l'afer menorquí.)

L'Opinió Socialista

"L'Opinió Socialista" es diu "Portaveu de la FEDERACIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA (P. S.O.E. / "Partido Socialista Obrero Español"). En definitiva, doncs, es tracta de l'òrgan de la sucursal a Catalunya d'un Partit espanyol.

En el número de Març 1974 -que, a l'igual que els anteriors, està totalment escrit en castellà- s'inclou la Plataforma Reivindicativa d'aquesta organització:

"LA LIBERTAD Y LA DEMOCRACIA NO SE MENDIGA, SE IMPONE!"

En esta fase, en este momento, la FSC-PSOE lucha por:

1. La consecución de la libertad de los presos políticos y la cancelación de responsabilidades de los exiliados.
2. El ejercicio de las libertades democráticas fundamentales: libertad de reunión, de expresión, de asociación -sindical y política-, de manifestación y de huelga, que garantizan el acceso efectivo del pueblo al poder económico y político.
3. Por la libre autodeterminación de Cataluña y de los demás pueblos de España.
4. Por la coordinación, a nivel nacional, de la lucha obrera y otros sectores populares contra la injusticia social, la reopresión, el abuso de poder y las jurisdicciones especiales.

Ayer, hoy y mañana, la FSC-PSOE ha luchado, lucha y luchará por la conquista del poder político y la instauración del Socialismo."

★ Aquest programa és molt semblant al de l'AdeC, de la qual la FSC-PSOE hi forma part, tot i que en el 3er punt no es parla de la reivindicació concreta d'un Estatut d'Autonomia per a Catalunya. Igualment, hi trobem la confusió deliberada de Espanya per Estat espanyol; i l'ús de "nacional".

QUINZENA
INFORMATIVA

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

ABERRI EGUNA 74

★ L'"Aberri Eguna" o "Dia de la Pàtria Basca", és a dir l'equivalent del nostre 11 de Setembre, se celebra cada any el diumenge de Pasqua en un indret diferent d'Euzkadi Sud i també d'Euzkadi Nord. Tot i això, d'uns anys ençà, a Euzkadi Sud no se commemora mitjançant grans manifestacions populars a fi d'evitar la repressió de les forces feixistes d'ocupació.

Enguany l'"Aberri Eguna" s'escaigué el 14 d'abril, coincidint amb la proclamació de la República Catalana per Francesc Macià a Barcelona i per la proclamació de la República espanyola (la II^a) a Madrid l'any 1931.

Aquell dia, degut a la massiva propaganda escampada per les organitzacions nacionals basques explicant el significat de la diada, les forces repressives d'ocupació a l'Euzkadi peninsular van ocupar quasi militarment, entre altres, les ciutats de Bilbao, Iruña/Pamplona, Donostia/St Sebastià i Gasteitz/Vitòria, a fi d'impedir tota "alteración del orden público". Tot i això, foren penjades algunes "ikurriñas" (banderes basques) al Port de Pasajes i diverses entitats bancàries i governamentals a Donostia/St Sebastià, foren atacades amb còctels molotov, a càrrec d'ETA-V.

LEIZAOLA a GERNIKA

★ A l'exili hi ha tres governs nacionals: el basc (presidit pel Sr Jesus Ma. de Leizaola), el català de la Generalitat (presidit pel Sr Josep Terradellas) i el de la II^a República espanyola. Aquests tres governs mantenen simbòlicament la legalitat + democràtica de l'Estat espanyol truncada per l'alçament feixista de Franco l'any 36.

El dia 13 d'abril proppassat, el Sr Leizaola -que a més és un dels dirigents del "Partit Nacionalista Basc" (PNB)- en nom del Govern Basc a l'exili va penetrar a Euzkadi Sud clandestinament, reunint-se a Bilbao amb dirigents del seu partit. Al dia següent, de l'"Aberri Eguna", va anar a Gernika/Guernica a jurar novament fidelitat al poble basc davant l'arbre milenari, símbol de les llibertats basques. (Com se recordarà, aquesta població va ser totalment destruïda quan la guerra civil, en bombardejar-la els nazis al servei de Franco un dia de mercat. La vila, que no tenia cap importància estratègica, militar o econòmica, es convertí en la ciutat màrtir d'Euzkadi Sud. Picasso la immortalitzà en la cèlebre pintura que duu el nom de la dita vila.)

o o o

Tenint en compte la importància excepcional d'aquesta visita llampec i conscient del fet que el Govern Basc a l'exili sí respon a una realitat, en el sentit que a Euzkadi Sud té una certa audiència, a continuació reproduïm el text d'una entrevista realitzada per l'"Oficina de Premsa d'Euzkadi" (1), depenent del Govern Basc a París:

ENTREVISTA D'OPE AL SR. JESUS MA. DE LEIZAOLA AMB NOTIU DEL SEU VIATGE A BILBAO I GERNIKA

1.- ¿Es que su viaje fue preparador con antelación o es el resultado de una decisión repentina?

- La preparación, en lo que a mí se refiere, venía de muy largo y había sido + tratada con los representantes de quienes la han finalmente llevado a cabo, pero sin plazo previo de antemano. Ahora, concretamente, mi marcha a Gernika ha sido decidida sólo en cuatro días y del modo más súbito. Me alegré mucho de esta decisión de los organizadores, pues ha permitido afirmar la disponibilidad de todos al servicio del País (Euzkadi, naturalmente) en el más urgente caso.

- ¿Cómo pasó la frontera y los controles que tiene la Guardia Civil, tan innumerables en las carreteras de Euzkadi?

- El caso de la frontera ha sido una operación de todo reposo, lo que no es de extrañar. También lo de los controles. No es de sorprenderse esto último, pues es + en el sur del Bidasoa (al País Basc peninsular) donde se ha llevado la dirección de todo ello.

- Comprendemos que sería difícil resumir el conjunto de emociones que han tenido que producirle los distintos aspectos de la Euzkadi de hoy, al volver a hollar + su suelo al cabo de 37 años de exilio, pero ¿podría resumirlas?

- De esas impresiones hay muchas destacables. El paisaje se me ha presentado + transformado en cuanto a la extensión de la superficie arbolada, lo que me llamaba-

repressió

1. DETENCIONS:

★ "Desarticulació" de diverses cèl·lules d'estudiants suposadament relacionades amb ETA-V, a Bilbao, Saragossa i Barcelona. En total 15 detinguts: PEDRO ZUBIRI GARCIA, RIKARDO ETXE GARRAI MAIDAGAN, JON SATRUSTEGI BALDONA, JOSU ORKOLAGA ETXANIZ, JOSEBA SABAN URTOETA, EUSEBIO BABAZE URJA (a Bilbao i Saragossa); FRAZISKLO LOPEZ LANDATXE, JOSEBA ALBERDI, MANUEL OLAZABAL ARRIZABALAGA, JON OTAEGI BALERDI, + MARIA ETXEBARRIA ALDADIR, JENARO BISASOLA ARANZABAL, RAMON GANZARIN ETXEBARRIA, MIKEL + EZKAI ELGEA i MARIA IRURETAGOITENA MARTIN. (21 de febrer)

★ Detenció de 8 persones a Donostia/St Sebastià acusades de pertànyer a ETA i a una + organització estudiant comunista. (11 març)

★ Sis detencions a Iruña/Pamplona, sota l'acusació de "propaganda il·legal". (12 març)

★ Un jove que es trobava detingut a una comissaria de Donostia, intenta fugir per una finestra, caient ferit greument. Xabier ZENZANO GOMEZ era acusat de pertànyer al "Movimiento Comunista de España". (3 abril)

★ A Bilbao són detingudes dues persones a qui s'acusa d'ésser antics militants d'ETA V i en l'actualitat "delinqüents". (7 abril)

★ A Durango (Bizkaia), cinc detencions sota l'acusació de pertànyer a la "Liga Comunista Revolucionaria-ETA VI" (trotskistes + espanyolistes) i d'haver pres part en una manifestació esdevinguda el dia 7 al mateix poble. (12 abril)

★ Dos altres suposats militants de la LCR-ETA VI són detinguts a Donostia per la Guardia Civil. (19 abril)

★ Detenció de Victor ARANZABAL (a Tximona) i Joseba INURRATEGI SALDOS, acusant-los de pertànyer a ETA V i d'haver participat en les accions de l'"Aberri Eguna", a Bilbao. + (23 abril)

★ Irún, detenció de tres persones acusades de pertànyer a un grup comunista. (24 abril)

★ Sis joves manifestants són detinguts a Beasari (Bizkaia) quan demostraven la seua protesta per un judici contra suposats militants de l'ETA V que s'estava celebrant a Burgos. (26 abril)

o o o

2. MULTES A SACERDOTS

→ 22 març: de 100.000 ptes. a mossèn LEKUMBERRI, de Burlada (Navarra), per llegir una + homilia sobre l'Afer Añoveros (3 març).

→ 23 abril: de 75.000 ptes. a Mn. ILZARBE, + d'Andosilla (Navarra), per una homilia llegida el 31 de març.

→ 23 abril: de 75.000 ptes. a Mn. ARNENDARIZ, + d'Estella (Navarra), per haver llegit l'homi-

UAB
Biblioteca General

atención porque yo comencé mi vida pública ocupándome de los problemas de la repoblación forestal y del resto de la política de este ramo, en 1915. La segunda más fuerte impresión es la densificación enorme de todo: los pueblos, las industrias, + las comunicaciones, etc. Eso lo sabía por las estadísticas y por fotografías, y es obra exclusivamente del trabajo de los vascos. Otra fuerte impresión es el recuerdo de las generaciones de mi familia, desde Lezo hasta Elgoibar, donde nacieron en todos los pueblos intermedios, mis antecesores de los dos últimos siglos. Y, además, + los lugares de mis propios recuerdos personales.

La de Gernika fue mi máxima emoción y no la puedo resumir en todo cuanto significa para mí. Dentro de la Sala de Juntas, llena de hombres, veía yo en ellos prácticamente a los apoderados de Abando, Bilbao, Lekeitio, Geñes, etc. Era una Asamblea verdadera de Bizkaia lo que allí había. Venía de haber cruzado Derio hacia tres cuartos de hora, y yo mismo, medio siglo atrás, fui apoderado de Derio en una asamblea nacional del Nacionalismo Vasco. En aquella Sala estaba preparado e iluminado el altar con el misal y las velas para la Misa que tendría lugar después de salir + yo de allí, pues era el día de Ascua.

- ¿Qué significación tiene su alusión a "los barbudos /d'ETA-Vª/" que aparece en la crónica de LE MONDE del día 16 /d'abril/?

- El reportaje de LE MONDE es excelente y debo expresar públicamente mi felicitación al autor del mismo (/Sr Dominique Pouchin, un dels diversos periodistes estrangers que el van acompanyar en tot moment)/ y mi más vivo reconocimiento al diario por haber enviado un corresponsal especial con motivo de mi expedición a Bizkaia. Yo estoy muy seguro de haber dicho exactamente la frase en cuestión (/ "Tinc 20 nets i penso molt més en el futur que els barbuts d'ETA Vª"/). De todos modos, el ++ contexto y mi intención, que acaso no formulé bien, era una contestación a la acusación de "paseísmo" que circula en algunos medios en relación con nosotros, los + que llevamos adelante la Resistencia en la Guerra y en la postguerra a partir de ++ 1936 en Euzkadi. Respondo, pues, inmediatamente, que lejos de estar instalado en el ayer, mis numerosos nietos me hacen estar con la tensión fija en el lapso de tiempo que irá de este año 1974 al año 2000, es decir: hasta cuando sean hombres y mujeres maduros. Lo cual hace que no me impresionen los barbudos /d'ETA Vª/ en el sentido + de que se atribuya a éstos el porvenir y a mí el "paseísmo". Si suelo pensar en los barbudos y en Euzkadi es con referencia a un hombre de origen vasco, remoto al me++ nos, fue Ernesto "Che" Guevara, barbudo ciertamente desde que se lanzó con las armas a la tarea revolucionaria. Guevara, lleva para mí consigo toda la visión histórica de tan gran apellido en el pasado y en el presente; pero en ETA Vª hay poquísimos de éstos y lo dinámico de tal movimiento lo hacen gentes sin exageraciones de tal especie.

Resumiendo, la permanente posición en lo que me concierne, no hay discriminación por mi parte entre los vascos de hoy, y sobre todo entre quienes, con unas u otras preocupaciones, luchamos por las libertades todas: nacionales, políticas y sociales.

- Tras esta vista, ¿qué opina Vd del porvenir de Euzkadi, sin olvidar el aspecto político?

- Pienso, como lo ha recogido muy bien LE MONDE bajo la pluma de Dominique Pouchin, que el porvenir político de Euzkadi está en manos de todos sus hijos actuales, los cuales espero sepan conjugar bien el papel de la cabeza y el corazón, de quienes, más que de las armas, dice uno de los más antiguos refranes euskéricos, la victoria depende de las batallas."

1) L'«*Informació*» de l'«*Oficina de Premsa d'Euzkadi*», de París, edita diàriament un butlletí en castellà amb les següents seccions: a) Informació d'Euzkadi; b) Sota el règim franquista; c) Informació de l'exterior.

L'«*Enquin*» «*AVUI*» considera els companys veterans d'OPE com una important aportació en el camp de la informació democràtica. Mensualment, el «*Servei d'Informació + Català*» (OIC) resumeix en la seva secció EUZKADI moltes de les informacions d'OPE.

L'entrevista amb el Sr Leizola ha estat extreta del N.º 6.347, del 18 d'abril 1974. C.E. 45, rue Singer, 75-Paris-16, França.)

1er. Maig

1) L'«*Informació*» de l'«*Oficina de Premsa d'Euzkadi*», de París, edita diàriament un butlletí en castellà amb les següents seccions: a) Informació d'Euzkadi; b) Sota el règim franquista; c) Informació de l'exterior.

L'«*Enquin*» «*AVUI*» considera els companys veterans d'OPE com una important aportació en el camp de la informació democràtica. Mensualment, el «*Servei d'Informació + Català*» (OIC) resumeix en la seva secció EUZKADI moltes de les informacions d'OPE.

1 del N.º 6.

• Explosió d'una potent bomba a la "Delegación de Sindicatos" de Renteria, a Gírcuzkoa. Grans destrosses, sense ferits.

• Incendi i destrucció de la villa "Lika", a Donostia, propietat d'una coneguda família oligàrquica basca: els Olson.

1) L'«*Informació*» de l'«*Oficina de Premsa d'Euzkadi*», de París, edita diàriament un butlletí en castellà amb les següents seccions: a) Informació d'Euzkadi; b) Sota el règim franquista; c) Informació de l'exterior.

lia de MnSr Añoveros. En negar-se a pagar, + fou ingressat al monestir de La Oliva a complir l'arrest substitutori de 20 dies.

3. PROHIBICIÓ D'ACTES

→ El 19 de març, per manca de permís governatiu, fou suspès un concert de "Txistularis", que havia de celebrar-se a Ixendiano, Bizkaia.

Unita armada

★ 22 DE FEBRER: Un comando de 4 homes assalta una empresa de material d'oficina a Donostia, emportant-se 2 multiconistes, 3 càmeres d'escriure, etc.

★ 27 DE FEBRER: Col·locació d'una bomba als locals de la Universitat dels jesuïtes de Deusto (Bizkaia). L'artefacte fou desconnectat a temps.

★ 8 DE MARÇ: Exploten dos còctels-mòldov contra la "Caja de Ahorros Municipal" de Donostia, després de l'atac d'un comando de 5 persones. Es produí un gran incendi. No hi + hagué ferits.

★ 15 DE MARÇ: Un altre comando de sis homes ataca amb còctels-mòldov un ieeo de la policia armada a Donostia. L'artefacte va explotar al costat del vehicle. No hi va haver ferits.

★ 30 DE MARÇ: Un comando de 3 persones va penetrar en la "Caja de Ahorros Municipal" + de Basauri (Bizkaia), emportant-se 300.000 + ptes.

★ 2 D'ABRIL: Es produeix al bell mig de la ciutat d'Iruña/Pamplona un tiroteig entre un militant d'ETA i la policia. Luis Iztueta I-risarri (a) "Koldo" va aconseguir fugir. Tot i això, al dia següent fou descobert, roduint-se un altre tiroteig; el perseguit, erit en una cama, va caure des d'un terrat no matant-se de miracle. A continuació fou detingut i portat a l'hospital on va ser interrogat, passant dies després a la presó.

★ 3 D'ABRIL: En repressàlia per la detenció del seu company "Koldo", dos militants d'ETA V ametrallen i maten a un cabo de la Guàrdia Civil a Azpeitia (Gipuzkoa). La víctima, Irgorio Posada Zurrón, era membre del "Servicio de Información" de la Policia i també un conegut torturador d'"abertzales" (patriotes) detinguts per la policia a Euzkadi. Al llarg d'aquell dia i dels següents, ETA V va escampar profusament un comunicat exhortant a la població el perquè d'aquesta acció.

(NES INFORMACIÓ A 1er DE MAIG A EUZKADI.)

a Bilbao. Més manifestacions a Iruña, Leizopia, Eibar, Aranzazu i Tolosa. En aquesta última localitat foren llançats còctels mòldov contra tres bancs, un dels quals produí greus cremades a 1 home i a dos criatures.

2) L'«*Informació*» de l'«*Oficina de Premsa d'Euzkadi*», de París, edita diàriament un butlletí en castellà amb les següents seccions: a) Informació d'Euzkadi; b) Sota el règim franquista; c) Informació de l'exterior.

LA CROIX

El diari "LA CROIX" (La Creu) és un periòdic parisienc de tendència catòlico-progressista. En l'edició corresponent al 3-4 de març d'enguany, va inserir en la columna "Silhouette" una breu entrevista amb el cantant Raimon, de la qual n'extraïem els següents paràgrafs:

"RAIMON ou la protestation ethnique:

Aujourd'hui le Catalan Raimon chante:

"Tu t'en rends compte camarade, / Peu à peu notre futur, / Ils le mettent derrière nous, ... / Tu t'en rends compte, ami, / Depuis long temps déjà, / Ils nous cachent notre histoire, / Ils nous disent que nous n'avons pas, / Que notre histoire est leur histoire..."

Et tout le monde sait bien qu'il s'agit de sa Catalogne, de cette patrie qui va ++ des Pyrénées au pays valencien et qui depuis des siècles lutte pour maintenir sa ++ personnalité.

Depuis sa première chanson, en 1962, Au vent, et le célèbre Digues-moi, Raimon a beaucoup évolué, mais il reste fidèle à un ++ principe: "Il n'est pas possible, pour ++ nous, d'exprimer dans nos chansons une claire position politique. Vous savez, il a été une période où je n'avais que des ennuis, pratiquement tout m'était interdit. Maintenant, disons que je suis toléré. Ceci dit, il reste que la chanson, si elle n'est pas politique, doit être "à questions". Il explique encore: "Ma chanson, elle est pré-politique. Si vous voulez, ++ elle donne des éléments valables pour l'éveil de la conscience politique".

(...) Pour le reste, l'ancien étudiant en histoire de l'Université de Valence fait confiance à son intuition du peuple et de ses problèmes, un peuple dont il ne s'est jamais éloigné depuis l'époque où il claquait et jouait la flûte dans les "bandes musicales" populaires des villages valen-

ciens, un peuple dont il utilise naturellement les cadences musicales nationales'.

Il fait aussi confiance à son élan, à son envie de s'exprimer à haute voix. "Ça ne me préoccupe pas de passer des mois sans rien écrire". (...) "

★ Aquest comentari fou escrit amb motiu del recital que el diumenge, 3 de març, En Raimon va donar a l'Olympia de París.

Abans de començar el recital, els 3.000 + assistents es van posar dempeus tot cridant: "Franco assassin!" i altres eslògans, ja que el dia abans En Salvador Puig i Antich havia estat garrotat a Barcelona.

ENS MANTINDREM FIDELS PER SEMPRE NÉS
AL SERVEI D'AQUEST POBLE.

Raimon canta
poemes de Salvador Esnriu.

LE MONDE

Amb data 5 de febrer, el prestigiós periòdic de París "Le Monde" va incloure en la secció "Libres Opinions" un text de Robert Lafont, professor de la Universitat + de Montoeller i autor de "La Révolution Régionaliste" (Tr. cat. Edicions d'Aportació Catalana), "Sur la France", "Décoloniser + en France", "Renaissance du Sud" i "Lettre Ouverte aux Français, d'un Occitan".

Sota el títol de "LETTRE D'UN IMBECILE", el Sr Lafont responia al Secretari General de l'UDC (partit gaulista), el qual havia + dit varies vegades en públic "que els regionalistes i autonomistes eren uns imbècils que ignoraven la història i el món modern."

Diu el Sr Robert Lafont:

"Il a répété au micro de Radio Europe 1: 'des inadaptes, des gens qui agissent pour le compte de l'étranger, des réactionnaires ou des gauchistes qui savent parfaitement + ce qu'ils font, les tenants d'un certain mi te européen, celui de l'Europe des régions, qui est une absurdité...' (...) Suis-je un 'inadapté'? Peut-être... inadanté à la société française telle qu'elle est, je l'accorde. (...)

Est-ce que j'agis pour le compte de l'étranger? Mais où est cet étranger? Je n'ai jamais rencontré pour parler un langage comparable au mien que des représentants de populations malheureuses et des peuples sans pouvoir. A moins que cet étranger ne soit + chez nous, 'l'étrangers de l'intérieur', les citans, Corses, Bretons, Basques, Catalans, etc., néfiez-vous: on risque bientôt de ++ vous accorder, pour vous condamner, plus +

que vous ne demandez!

Réactionnaire? Gauchiste?

Le choix est difficile. Peut-être y a-t'il quelque chose de vrai dans + cette collusion d'adjectifs. Quand on veut réparer une injustice historique (celle ++ dont ont été victimes les cultures sacrifiées, aussi bien que la démocratie sur le ++ territoire), il faut bien qu'on revienne en arrière pour retrouver le point où elle fut commise. On est donc réactionnaire! Et comme pour rétablir la justice il faut vouloir dépasser les projets de qui la refuse, comme il faut vouloir une mutation révolutionnaire, nous voilà aussi gauchistes. ++ France immobile, garde-toi à droite, garde toi à gauche! Garde-toi de l'histoire!

Tenant de l'Europe des régions, tu t'abandonnes au mythe! Faut-il rappeler que + l'Europe construite "par l'association librement consentie des nations européennes" fut elle aussi, pendant un siècle, un mythe? Un projet d'avenir est toujours un mythe tant qu'il n'a pas reçu un commencement d'exécution. Quels sont les projets + politiques d'aujourd'hui qui demeureront + des mythes? Quels sont ceux qui cesseront de l'être pour devenir, rétrospectivement, + des géniales prévisions? Je ne le sais pas. M. Sanguinetti, lui, le sait. De connaissance sûre.

C'est bien cette connaissance qui m'écrase. Je l'avoue: je suis un imbécile. Ignorant l'histoire et le monde moderne, avec beaucoup d'autres. HEA CULPA!"

A continuació M. Lafont diu que segons les tesis de Sanguinetti, tots els historiadors, economistes, geògrafs, etc. que +

han estudiat i investigat el passat de l'Estat francès, és a dir del perquè de les conquestes, annexions i explotació de Còrsega, + Euzkadi Nord, Catalunya Nord, Bretanya, Occitània, Alsàcia Lorena, etc., tots ells són uns imbècils, també. I segueix:

"Mais qu'ont-ils / (aquests investigadors + qualificats d'imbècils) / donc devant les ++ yeux? Pourquoi affirment-ils que la France + est archaïque, seul Etat en Europe (avec l'Espagne et la Grèce) à ne pas se décentraliser vraiment? Pourquoi remarquent-ils que la ++ France est en Europe le seul appareil culturel (avec l'Espagne et la Grèce) à ne pas ++ donner de larges chances aux langues et cultures minoritaires? De quel aveuglement sont ils la proie, jusqu'à reconnaître dans le ++ monde entier, en 1974, une resurgence des ++ cultures sacrifiées ou opprimées, une révolution ethnique en chemin, soutenu par la jeunesse? Sont-ils stupides de croire que ce ++ qui est aujourd'hui universel est de ce fait même moderne! Pourquoi ne voient-ils pas que l'exception française a seule statut de modernité?"

L'autor continua fent preguntes sobre la manera com els xovinistes francesos pensen + sobre els moviments autonomistes de l'Hexagone. Finalment diu:

"Imbéciles! Ils pensent que la France est un phénomène historique, qui vit en se redéfinissant!"

J'appartiens à un pays (Occitanie) qui ++ fut un jour éclairé par la lumineuse intelligence des bûchers. Faut-il qu'il le soit aujourd'hui par l'intelligence méthodique de + la botte / française? "

★ L'Estat francès, com a l'Estat espanyol mai nen avui els "no imbècils". Però, i demà?

★ NACIONALITATS OPRIMIDES

II. CÒRSEGA

INTRODUCCIÓ

★ Tal i com anunciàven en el darrer número d'AVUI en parlar de Bretanya, a continuació oferim un breu informe sobre CÒRSEGA, una altra nacionalitat oprimida per l'Estat francès centralista. (En pròximes edicions tractarem d'Occitània, Catalunya Nord, Euzkadi Nord i Alsàcia-Lorena.)

un 26 gener....

El dia 26 de gener, el Sr Pierre Messmer, primer ministre francès, arribava a la vila corsa de Bàstia. Allà li esperava una rebuda original: milers de persones el van xiular i insultar, i fins i tot algú li va tirar una bomba de gas la crimògen... Per què això? M. Messmer anava a Còrsega "en visita d'amistat" després que fos dissolt, entre altres, el "Front Camperol Cors d'Alliberament" (F.P.C.L.), grup nacionalista que havia reivindicat 14 atemptats a la bomba i que havia gosat celebrar a la catedral d'Ajaccio -la capitol oficial- un míting de gran importància. D'altra banda, el FPCL també estava duent a terme una gran campanya de sensibilització popular sobre l'opressió nacional (política, econòmica, social i cultural) a que el poble cors viu sotmès.

Un altre fet que va produir aquesta explosió de ràbia fou la recent detenció de José Stromboni, líder indiscutible de les aspiracions autonomistes dels corsos. Gràcies a la pressió popular, Stromboni va ser posat en "llibertat provisional" al cap de pocs dies, essent rebut triomfalment a l'aeroport de Bàstia.

I fi i efecte que els nostres lectors es puguin fer una idea de l'actual moment polític a Còrsega, a continuació reproduïm amplis extractes de l'article titulat "Després de la dissolució del FPCL, per què l'autonomia?", aparegut en el diari parisienc "LIBERATION" de l'11 de febrer 1974:

entrevista LIBERATION

Hi ha un fet que el govern francès no comorèn: la mentalitat del poble cors. L'actual onada de detencions n'és una prova de més, deixa fa poc un estudiant cors resident a Niza. De fet, l'arrest de líders tan coneguts i estimats com a-

ra Stromboni, Toniotti o Poletti per exemple, junt amb la impossibilitat de provar la seva culpabilitat, fa l'efecte d'una relliscada del govern central. Però, es tracta només d'això? Darrera la recet dissolució del FPCL hi ha clarament un important atac frontal contra tots els moviments autonomistes corsos. Aquestes detencions, aquests escorcolls i les altres intimidacions són, al cap i a la fi, una mostra de la voluntat d'intervenció del govern francès, ja que els clans, els notables i els homes amb càrrec oficial (en definitiva la mateixa gent) ja no saben com fer-ho per dominar el poble cors. I com que la burgesia raona en termes de "jefes", fa que siguin detinguts els homes més coneguts i representatius. L'objectiu final de tot això és d'aturar el moviment autonomista des dels seus inicis.

L'AUTONOMIA, UN ESLÒGAN POPULAR

En efecte, des de fa poc, l'Autonomia ha esdevingut a Còrsega un eslògan popular. La manifestació de febrer del 73 a Bàstia contra les "boues rouges", així com les jornades de la Universitat d'Estiu de Corté l'agost passat, han demostrat que quelcom havia canviat a l'illa. Ha acabat l'època en què els corsos es contentaven de recollir els bocins de pa que un govern llunyà els regalava graciosament. Dit d'una altra manera: s'ha acabat l'era del "regionalisme". La prova: l'antiga "Acció Regionalista Corsa" s'ha transformat en "Acció per a la Renaixença de Còrsega" i per la seva banda, el "Front Regionalista Cors" ha deixat pas al "Partit del Poble Cors".

I diguem-ho clarament: com més va, darrera l'Autonomia hi ha una altra cosa. Aquest mot és un eslògan transitori, adaptat al període actual, que pot analitzar-se d'una forma molt senzilla: o es troba la manera d'aturar l'hemorràgia de l'exòde (i l'Autonomia en pot ser un instrument) o Còrsega quedarà buida de corsos en la propera desena dels vuitantes.

En conseqüència, el que és totalment necessari -i això és una qüestió de vida o mort per als corsos- en tant que poble és que aquest repregui la iniciativa.

Tot seguit es parla del significat que té la reivindicació d'una Universitat "normal" corsa, en el sentit que faria conèixer a les noves generacions el passat, el present i el futur de la nació corsa, la qual cosa, a la llarga, frenaria l'emigració.

Però aquest només és un aspecte de la lluita d'alliberament nacional al país:

"LA LEGITIMITAT DE LA NOSTRA LLUITA

La repressió actual respon a aquesta voluntat del poble cors de decidir per ell mateix els seus destins. I per tant és "normal" -si tenim en compte la "normalitat" burgesa que impera a tot arreu- que un govern capitalista, policíac i xovinista no pugui tolerar allò que la seva llei defineix com "atemptat contra la integritat del territori nacional". Però de quina nació? De la d'un Estat centralista que roba les riqueses d'un poble, l'obliga a exiliar-se, destrueix la seva cultura i la seva llengua tot ridiculitzant-les i transforma les seves platges en "llocs on tots els culs d'Europa es posaran morenos". (...)

La integritat de la nació corsa ha estat trepitjada ara fa dos segles. Així, a la llegenda de la repressió colonial francesa, el poble cors hi oposa la legitimitat de la seva lluita.

A continuació s'hi diu que cal complementar la lluita d'alliberament nacional: és a dir, que la lluita armada estil FPCL és un complement de la lluita de masses d'altres organitzacions; en definitiva, que no s'exclouen.

Finalment, sota l'epígraf "La naixença d'un Moviment Nacional Popular", s'explica que la dissolució del FPCL forgarà, vulguis o no, la unitat necessària de tots els corsos per lluitar i vèncer.

"Un mouvement national, populaire, està pròxim a néixer, seguint les tradicions de la lluita del seu passat; els autonomistes buscats per la policia han prè el camí del maqui... com en els temps de la resistència contra la invasió francesa, com en l'època més recent de la resistència anti-feixista /de la IIª Guerra Mundial/. Recordem que Còrsega fou l'únic territori "francès" que es va alliberar ell sol de l'ocupant feixista."

Per acabar, es fa una crida a tots els revolucionaris francesos perquè aportin el seu ajut i sostè al naixent moviment. Al cap i a la fi, aquesta lluita afeblirà l'Estat gaulista, "és a dir, el principal enemic del poble francès" i, en segon lloc, perquè el Problema Nacional pot reunificar les forces revolucionàries de debò, ja que el xovinisme i l'imperialisme és cosa dels traïdors a la Revolució.

Catalunya avui

● "CATALUNYA, AVUI" és una "reflexió d'uns cristians, en el vint i-cinquè aniversari + de la Proclamació Universal dels Drets de l'home. Barcelona, 10 de desembre de 1973".

Es tracta d'un petit llibre, imprès, + de 36 planes, amb el següent Sumari:

- Una situació anòmala.
- Nació, Estat, nacionalismes.
- Catalunya com a nació.
- Catalunya com a cultura.
- L'hora present: vitalitat i problemes.
- Catalunya com a possibilitat en un món d'integracions amples.
- L'Església i la ++ qüestió nacional.
- L'Església catalana i Catalunya.

De la "Presentació" + n'extraïem les següents frases:

"Som plenament ++ conscients d'una realitat: entre aquells elements que configuren la situació del + nostre propi País, ocupa un lloc decisiu el seu problema nacional, és a dir, el de l'ordenació, avui no aconseguida, de la vida col·lectiva catalana, d'acord amb les necessitats nacionals dels catalans".

■ Un llibre que cal llegir i comentar.

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ

S.I.C. ★ ★ ★

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC